សេចក្តីផ្តើម

ការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលព្រះបានជួយដល់សាឡូម៉ូនបានបង្ហាញពីប្រាជ្ញានៃការចេះវែកញែកការយល់ដឹងអំពីព្រះគុណទូទៅនិងប្រាជ្ញានៃជីវិតសហគមន៍ដែលបានបង្ហាញតាមរយៈសុភាសិតនិងសាស្តា។ ទោះបីមនុស្សជជែកវែកញែកអំពីប្រភពនៃប្រាជ្ញារបស់គាត់ក៏ដោយក៏ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទបានទទួលស្គាល់ប្រាជ្ញារបស់សាឡូម៉ូនហើយប្រកាសថាប្រាជ្ញាត្រូវបានសម្រេចក្នុងអង្គព្រះយេស៊ូផ្ទាល់។ ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទគឺធំជាងសាឡូម៉ូន។ តើអ្វីដែលបញ្ជាក់ពីការពិតដែលថាសាឡូម៉ូនបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបែបនេះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់?

ទីមួយ : ទ្រង់បានថ្វាយតង្វាយដុតមួយពាន់នៅឯអាសនៈហ្គីប។ ការថ្វាយតង្វាយដុតមួយពាន់នៅឯកន្លែងខ្ពស់នៅហ្គីបោនមានន័យថាការថ្វាយតង្វាយដុតដែលត្រូវបានគេធ្វើនៅអាសនៈជាច្រើន។ វាមានន័យថាគាត់បានថ្វាយតង្វាយដ៏ល្អបំផុតដល់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ វាមានន័យថាគាត់បានថ្វាយតង្វាយពិតខាងវិញ្ញាណនិងតាមសេចក្តីពិតដោយសេចក្តីគោរពដ៏ប្រសើរបំផុតចំពោះវិមាត្រនៃពិធីដែលផ្តោតទៅលើសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់។កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅតែមាននៅក្នុងដួងចិត្តដែលមានទំនោរទៅរកសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអម្ចាស់ទតមើលការថ្វាយបង្គំពិត។ប្រាសាទរោងឧបោសថនិងអាសនៈមានន័យថានិមិត្តរូបនៃការថ្វាយបង្គំ។នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសម្អាតព្រះវិហារមានន័យថាការថ្វាយបង្គំពិតគឺជាកង្វល់របស់ទ្រង់ យើងត្រូវតែដេញតាមអ្នកថ្វាយបង្គំឬអ្នកបាចផ្កាផ្ទះនៃការអធិស្ឋានឬរូងរបស់ប្លុក។ជម្លោះរវាងបំណងប្រាថ្នា ខាងវិញ្ញាណនៅតែបន្តកើតមាននៅក្នុងពិភពលោកនិងក្នុងជីវិតរបស់យើង។បន្ទាប់ពីយើងបានសង្គ្រោះយើងត្រូវតែថ្វាយយញ្ញបូជាដែលមានជីវិតចំពោះព្រះជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ (រ៉ូម ១២: ១-៣) យើងបានយល់ពីគោលបំណងនៃការថ្វាយបង្គំក៏ដូចជាការថ្វាយដ៏ល្អបំផុតដល់ព្រះ។ សាឡូម៉ូនទទួលឥទ្ធិពលពីការបង្រៀនអំពីភាពស្មោះត្រង់របស់ដាវីឌ។ គាត់បានរៀនភាពស្មោះត្រង់ស្មោះត្រង់និងសេចក្តីសុចរិតពីដាវីឌ។

ទីពីរ:

ទ្រង់បង្ហាញពីភាពសុចរិតរបស់ព្រះ។ (១១) (១៦-២៨) បន្ទាប់ពីសាឡូម៉ូនថ្វាយតង្វាយដុតដល់ព្រះគាត់បានឃើញព្រះដែលបានសួរគាត់អំពីបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់ក្នុងសុបិន។ បន្ទាប់មកគាត់ចង់អោយគាត់មានប្រាជ្ញាដែលអាចយល់បានរវាងអ្វីដែលល្អនិងអាក្រក់សំរាប់នគរព្រះ។ទីបីគាត់ទទួលបានការយល់ដឹងអំពីព្រះគុណទូទៅ (៤: ២៩-៣៤) អំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណដែលសាឡូម៉ូនបានទទួលបង្ហាញពីការស្គាល់ព្រះគុណទូទៅរបស់ព្រះ។ ស្តេចសាឡូម៉ូនមានប្រសាសន៍ថាសុភាសិត ៣០០០ បទចម្រៀង ១៥០០ បទចំណេះដឹងអំពីសត្វនិងរុក្ខជាតិ។ នៅពេលយើងត្រលប់ទៅបទគម្ពីរដែលជាការបើកសម្តែងពិសេសទទួលបានប្រាជ្ញានៃព្រះគុណទូទៅតាមរយៈ

កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យើងដែលបានទទួលយកអ្វីដែលប្រសើរជាងសាឡូម៉ូនមានប្រភពនៃប្រាជ្ញា។ អត្ថបទនេះនឹងផ្តោតលើសាឡូម៉ូនដែលជាប្រភេទមួយនៃព្រះគ្រីស្ទដែលជាប្រភពដើមនៃរូបរបស់ព្រះ។ គាត់បានថ្វាយតង្វាយដុតចំនួនមួយពាន់នៅត្រង់អាសន:។ ២) គាត់ស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាមុនសិន។៣) គាត់បានយល់ពីព្រះគុណរួមដោយប្រាជ្ញានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (៤: ២៩-៣៤) និង ៤)ការបំផ្លាញរបបរាជានិយមរបស់ដាវីឌចំពោះការបាត់បង់រូបព្រះ។

១. រូបភាពរបស់ព្រះបានបង្ហាញអោយឃើញតាមរយ:យញ្ញបូជារស់ (១: ១-៣: ២៨)

ការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះមុនគេបង្អស់របស់សាឡូម៉ូនគឺជាជីវិតនៃការបូជាជីវិតដើម្បីឥទ្ធិពលខាងវិញ្ញាណរបស់ដាវីឌ។ វាជាគោលបំណងដើម្បីស្គាល់មុខមាត់របស់ព្រះជាម្ចាស់និងវិធីសាស្ត្រដើម្បីសំរេចគោលបំណងដែរ។ សេចក្តីមេត្តាករុណានិងភាពស្មោះត្រង់។ ដូច្នេះរាជាធិបតេយ្យរបស់ស្តេចសាឡូម៉ូនបានអនុវត្តតាមស្តេចដាវីឌដូចគ្នាព្រោះព្រះបានធ្វើការដើម្បីសម្រេចនូវសេចក្តីសញ្ញារបស់ដាវីឌនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ តើភស្តុតាងរបស់ពួកគេនៅឯណា?
ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១:១-១១:២៧បង្ហាញពីគ្រឹះនៃរូបសំណាករបស់ព្រះជាម្ចាស់។
ចិត្តរាបទាបប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះនិងភាពរុងរឿងដែលព្រះផ្តល់ឱ្យយើង។ ប៉ុន្តែផ្ទុយពីជីវិតនៃការបូជាជីវិតចំពោះព្រះការលះបង់ដ៏ខ្លោចផ្សាចំពោះខ្លួនឯងបំណងប្រាថ្នាដ៏មានបាបត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រពង្សាវតារដូចដែលប្រវត្តិសាស្ត្របានហោះហើរជានិច្ច។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយវាមិនអាចបំបែកចរន្តនៃការស្គារឡើងវិញនូវរូបភាពរបស់ព្រះបានទេ។ តាមពិតនិមិត្តរូបរបស់សាឡូម៉ូនបានបង្ហាញនូវឧទាហរណ៍មួយសម្រាប់ការថ្វាយដង្វាយរស់សំម្រាប់ការតាំងសញ្ញា ថ្មី។ (រ៉ូម ១២: ១-២) ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីការត្រួតត្រារបស់សាឡូម៉ូননគរដែលបែកខ្ញែកគ្នាបានលេចចេញនូវធាតុផ្សំពីរយ៉ាងជាក់ស្តែងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រអ៊ីស្រាអែល។

២. ស្វែងរកប្រាជ្ញានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ! (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១: ១១-២៧)

ការស្គារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះ របស់ព្រះចាប់ផ្តើមដោយប្រាជ្ញានិងចំណេះដឹងអំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះស្តេចពង្សាវតារក្សត្របានលាតត្រដាងស្នាដៃនៃប្រាជ្ញារបស់ព្រះវិញ្ញាណចំពោះមនុស្សម្នាក់គឺសាឡូម៉ូននិងរាជវង្សរបស់គាត់។ ប្រាជ្ញាទាក់ទងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
នៅ**ពង្សាវតារក្សត្រទី ១** ១១: ១១-២៧ យើងអាចរកឃើញនូវប្រាជ្ញាដំបូងបង្អស់
តើណាថាននិងតាបេបាអាចយកឈ្នះបញ្ហានៃការបះបោរដែលបានបញ្ចប់ជាការងារដែលបរាជ័យ? ទីមួយពួកគេបានធ្វើតាមប្រាជ្ញានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ណាថានដែលធ្វើតាមប្រឹក្សារបស់ដាវីឌបានបំបែកឆន្ទ:របស់មនុស្សនោះប៉ុន្តែបានធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។នៅពេលយើងស្វែងរកនគរនិងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ផ្លូវនឹងត្រូវបានបើកពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការដើម្បីសំរេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។វាជាប្រាជ្ញាពិតក្នុងការជ្រើសរើសយកមួយនេះឬមួយនោះដោយធ្វើតាមឆន្ទ:របស់ព្រះអម្ចាស់ហើយសារភាពថាខ្ញុំនឹងមិនធ្វើតាមឆន្ទ:ខ្ញុំទេតែធ្វើតាមឆន្ទ:របស់អ្នក

វិញ។ (យ៉ាកុប ៤:១៥)ទីពីរ ពួកគេបានអះអាងពីការសន្យារបស់ព្រះ។
ប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណគឺជាផ្លែឈើដែលនឹងត្រូវបានបង្កើតចេញពីប្រាជ្ញារបស់ព្រះ។
ព្រះបាតសេបា ត្រូវបានប្រើដោយព្រះក្នុងការធ្វើតាមការសន្យារបស់ព្រះ។
ប្រាជ្ញារបស់ព្រះវិញ្ញាណគឺការមានចិត្តរាបទាបហើយបង្កើតឆន្ទៈរបស់ព្រះ។

៣. មូលហេតុដែលយើងគួរបន្ទាបខ្លួន (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១: ១-១០)

តាមរយៈការបះបោរអាដូណៃយើងរៀនពីសារៈសំខាន់នៃការបន្ទាបខ្លួនដែលជាធាតុមួយនៃ។ហេតុអ្វីការបន្ទាបខ្លួនសំខាន់ក្នុងជីវិតរបស់យើង? មនុស្សដំបូងគឺត្រូវបានបង្កើតឡើងជាមនុស្សដែលមានចិត្តរាចេះបន្ទាប់ខ្លួន។ **ទីមួយ** មនុស្សដែលបង្កើតចេញពីដីហើយត្រលប់មកដីវិញមិនអាចជួយខ្លួនគេបានទេតែត្រូវបន្ទាបខ្លួន។នៅពេលដែលដាវីឌបានប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះព្រះអម្ចាស់ហើយបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាមនុស្សដែលមានចិត្តរាបសារទោះបីជាគាត់មានភាពរឹងមាំនៅក្នុងខ្លួនគាត់ក៏ដោយក៏គ្មានធនធានអ្វីនៅក្នុងខ្លួនគាត់ទេ។ **ទីពីរ** ព្រះគុណរបស់ព្រះមកដល់យើងនៅពេលយើងបន្ទាបខ្លួន។មោទនភាពរបស់គាត់គឺជាឧបករណ៍សំខាន់ដែលសាតាំងប្រើដូចជាអ័ដាមត្រូវបានល្បួងដោយពស់ហើយនីមរ៉ុឌត្រូវបានល្បួងដោយមោទនភាពដែលនាំឱ្យសាងសង់ប៉ម‌ដោយសាតាំង។ ទោះបីគាត់ជាសមាជិកគ្រួសារដែលគោរពព្រះក៏ដោយព្រោះមោទនភាពនឹងត្រូវរីកដុះដាលគាត់គួរតែធ្វើតាមច្បាប់នៃការបន្ទាបខ្លួន។ **ទីបី**; ពីព្រោះភ្នែកខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់បានបើកហើយគាត់អាចមើលឃើញអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ។ បុរសដែលបានចូលរួមក្នុងការបះបោររបស់អាដូណាយគឺជាបុរសដែលលោភលន់។តាមតួលេខតែមួយគត់នៃភាពស្មោះត្រង់ព្រះអាចដឹងច្បាស់អំពីបញ្ហា។ នៅពេលយើងបន្ទាបខ្លួននៅក្នុងពន្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយើងអាចស្គាល់ផ្លូវនៃសេចក្តីពិត។

៤. ចូរធ្វើការជាប្រាជ្ញារបស់ព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ៣: ១៦-២៨)

សាឡូម៉ូនដែលមានប្រាជ្ញារបស់ព្រះបានបង្កើតអំណាចរបស់ព្រះហើយដោះស្រាយបញ្ហារបស់ប្រជារាស្ត្រករបស់ទ្រង់។ តើប្រាជ្ញាជាអ្វី? **ទីមួយ** វាជាប្រាជ្ញាដើម្បីស្គាល់ភាពល្អនិងអាក្រក់។ ដូចជាញត្តិរបស់មនុស្សពីរនាក់ត្រូវបានដោះស្រាយដោយការប្រើចរិតនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដូចដែលយើងស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះយើងមានប្រាជ្ញាដើម្បីស្វែងយល់រវាងភាពល្អនិងអាក្រក់។ **ទីពីរ** វាត្រូវបានបង្ហាញជាបេះដូងភ័យខ្លាច។ នៅក្នុង ខ ២៨ ការកោតខ្លាចគឺជាគ្រឹះនៃប្រាជ្ញានិងចំណេះដឹង។ នៅពេលអំណោយនឹងត្រូវបានបង្ហាញខ្លួនវាជាធម្មជាតិដែលសិរីរុងរឿងនិងការភ័យខ្លាចនឹងកើតឡើងនៅក្នុងបេះដូង។ដូច្នេះព្រះវិហារដំបូងបានតែងតាំងអ្នកធ្វើការដែលពោរពេញទៅដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិងចំណេះដឹង។ ទីបីវាគឺជាប្រាជ្ញារបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ បន្ទាប់ពីគាត់បានថ្វាយតង្វាយដុតរាប់ពាន់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់គាត់មិនបានទទួលជំនាញខាងរដ្ឋបាលនិងអំណាចដែលមានអំណាចទេតែជាប្រាជ្ញារបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

វាជាប្រាជ្ញារបស់ព្រះវិញ្ញាណដែលបំភ្លឺបេះដូងដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណ។ចូរជំនះស្ថានការណ៍បច្ចុប្បន្នរបស់យើងដោយប្រាជ្ញានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

៥. ពិធីគ្រងរាជ្យរបស់សាឡូម៉ូន (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១: ២៨-៣៧)

តើយើងរៀនអ្វីខ្លះអំពីប្រាជ្ញារបស់ព្រះតាមរយៈការយល់ន័យរបស់សាឡូម៉ូនដែលត្រូវបានចុះចូលចំពោះព្រះ?

ទីមួយ យើងត្រូវជឿលើព្រះដែលបានជួយសង្គ្រោះពីទុក្ខវេទនាទាំងអស់។ នៅក្នុងខ ២០ ព្រះអម្ចាស់ដែលដាវីឌបានលះបង់ដើម្បីជួយពួកគេអោយរួចផុតពីទុក្ខវេទនាទាំងអស់។ យើងត្រូវថើបព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលអាចជួយសង្គ្រោះយើងអោយរួចផុតពីការរងទុក្ខពីអតីតកាលបច្ចុប្បន្ន (ភ្ញូវិនថ្ងូស ទី ១ ១:១០) ។ **ទីពីរ** គាត់គឺជាព្រះដែលបានផ្លាស់ប្តូរការបះបោររបស់អាដូណៃទៅជារឿងល្អ។ អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់នឹងទទួលបានលទ្ធផលល្អតាមរយៈការធ្វើអ្វីៗគ្រប់បែបយ៉ាងដោយព្រះជាម្ចាស់។ នេះជាប្រាជ្ញាដែលយើងមានអាកប្បកិរិយាវិជ្ជមានក្នុងការសំរេចបំណងប្រាថ្នារបស់ព្រះ។ **ទីបី** ព្រះបានបង្កើតពួកគេដើម្បីបង្កើតការចាក់ប្រេងតាំងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់បានធ្វើការជាមួយផែនការរបស់ទ្រង់។ពួកបរិសុទ្ធ គឺជាមនុស្សដែលធ្វើការងារបំរើព្រះជាម្ចាស់ដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (កិច្ចការ ១: ៨) ។

៦. ព្រះមហាក្សត្រដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតឡើង (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១: ៤០-៥៣)

ប្រាជ្ញានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបង្ហាញនៅក្នុងការបង្កើតភាពជាស្តេចដ៏ នៅក្នុងរាជាធិបតេយ្យរបស់មនុស្សដែលជានិមិត្តសញ្ញានៃស្តេចពិត។ ដូច្នេះគោលបំណងរបស់ស្តេចដំបូងមិនមែនចង់ប្រកាសអំពីការឡើងសោយរាជ្យលើពិភពលោកទេតែដើម្បីបង្ហាញពីការបង្កើតនគរព្រះ។ នគរមានពីរប្រភេទ៖ **ទីមួយ** មនុស្សស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះដែលជាស្តេចត្រូវបានបង្ហាញ។ ណាថាន់គឺជាហោរាដែលត្រូវបានប្រើដោយព្រះជារាជវង្សរបស់ដាវីឌត្រូវបានបង្កើតឡើងហើយដួងចិត្តរបស់ណានណាចង់បានព្រះហើយសាឡូម៉ូនមានសេចក្តីភ័យខ្លាចក្នុងការរង់ចាំនគរព្រះនៅក្នុងវិទ្យាសាស្ត្រ។ ពួកគេជាបំរើស្មោះត្រង់ដូចដាវីឌសមនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ។ **ទីពីរ** ពួកបះបោរបានបង្ហាញខ្លួន អាប៊ីដាដាល់ យ៉ូអាប់ អាដូនី ត្រូវបានចាត់ចូលទៅក្នុងក្រុមដែលបានបះបោរប្រឆាំងនឹងឆន្ទៈរបស់ព្រះយោងទៅតាមការពុករលួយនៃសាច់ឈាម។លទ្ធផលគឺភាពទន់ខ្សោយនិងការស្លាប់។ (ម៉ាថាយ ១៦:១៦)

៧. អាថិកំបាំងនៃភាពរុងរឿង (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ២: ១-១២)

គ្រិស្ទានត្រូវការវិធីដែលដាវីឌបានណែនាំដល់សាឡូម៉ូនពេលគាត់ចាកចេញពីពិភពលោកទៅស្ថានសួគ៌។ **ទីមួយ** យើងត្រូវធ្វើតាមស្តង់ដារនៃព្រះបន្ទូល។ ដូចលោកម៉ូសេបានប្រាប់លោកយ៉ូស្វេអំពីផ្លូវនៃភាពរុងរឿងដើម្បីរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវតែជាមាគ៌ានៃព្រះពរ។ (២ យ៉ូស្វេ ១: ៨) ការធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជានិច្ចគឺជាអាថិកំបាំងនៃភាពជោគជ័យ។ លើក

លែងតែវិធីផ្សេងទៀតវិធីផ្សេងទៀតគួរតែជាវិធីបោកបញ្ឆោត។ ទីពីរ យើងត្រូវធ្វើតាមពួកគេដោយអស់ពីចិត្ត។ នៅពេលយើងធ្វើតាមបញ្ញត្តិទី១ ដោយដួងចិត្តចេញពីជំពូកនិងជីវិតរបស់យើងយើងអាចទៅកន្លែងជោគជ័យ។

នៅទីនេះព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ជាតជាការបូជាជីវិតរបស់យើងសម្រាប់ព្រះ។ (រ៉ូម១២:១-២) ទីបី យើងត្រូវដើរតាមផ្លូវទ្រង់ដោយចិត្តស្ម័គ្រចិត្ត។ បាស៊ីលដែលចូលចិត្តពួកអារីស បានទទួលព្រះគុណពីព្រះ ប៉ុន្តែយ៉ូអាប់ និងស៊ីម៉ាយ បានទទួលទោសពីព្រះដោយសារគាត់មានចិត្តស្ម័គ្រពីចិត្ត។ សូមឱ្យយើងដាក់ចិត្តរបស់យើងហើយវែងឆ្ងាយសម្រាប់ការចាក់ប្រេងតាំងរបស់ព្រះនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង។(ពេត្រុសទី ១ ១: ៨)

៨. ការគិតខាងរាងកាយ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ២: ១៣-២៥)

អត្ថបទបង្ហាញពីគ្រោះថ្នាក់នៃសាច់ឈាមចំពោះយើងដោយការសម្រេចចិត្តរបស់សាឡូម៉ូនចំពោះតំរូវការខុសរបស់អាដូណាយ។ តើពួកគេជាអ្វី? **ទីមួយ** អាដូណាយបានដកយកការភ័យខ្លាចចេញពីជំនឿដោយសារការធ្វើតាមលទ្ធផលនៃគំនិតខាងសាច់ឈាម។ ប្រសិនបើជំនឿនេះត្រូវបានបំផ្លាញយើងមិនអាចជួយបានទេប៉ុន្តែត្រូវដើរតាមផ្លូវនៃអំពើពុករលួយព្រោះស្តង់ដារនៃក្រមសីលធម៌និងគុណតម្លៃក្លាយជារឿងមិនពិត។ **ទីពីរ** គំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹងតាមរយៈការគិតរបស់សាឡូម៉ូន។ ជំនឿគឺមានតម្លៃច្រើនជាងភាពជាស្តេចនិងជីវិត។ ទ្រង់បានដោះស្រាយបញ្ហានេះដោយសមត្ថភាពវែកញែកខាងវិញ្ញាណពីព្រោះគំនិតខាងសាច់ឈាមក្លាយជាសេចក្តីស្លាប់តែគំនិតនៃវិញ្ញាណក្លាយជាជីវិត។

យើងត្រូវតែរស់នៅជាអ្នកធ្វើការតាម ប្រយោជន៍របស់ព្រះដោយការស្គាល់ព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះនិងសំលេងនៃសាច់ឈាមនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើងក្នុងស្ថានភាពជាច្រើន។
ជាពិសេសដោយការស្វែងយល់អំពីរបស់របរដែលមានកលល្បិចដែលអាចត្រូវបានលុបចោលដោយអារម្មណ៍និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់មនុស្ស តែយើងត្រូវស្វែងរកផ្លូវនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅជំរំរបស់ព្រះ។

៩. ចុងក្រោយនៃសាច់ឈាម (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ២: ២៦-៣៥)

យើងដឹងថាការមកដល់ចុងក្រោយគឺសេចក្តីស្លាប់ដោយប្រព្រឹត្តចំពោះយ៉ូអាប់និងអ័ប៊ីឌាដរបស់សាឡូម៉ូន។ **ទីមួយ** អ័ប៊ីឌាដ គឺជាប្រភេទបះបោរនៅក្នុងពិភពលោក (២៦-២៧) ។ ពួកគេមិនបានធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ សន្យា និងសេចក្តីជំនឿ-ការភ័យខ្លាច។ ជាលទ្ធផលពួកគេត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយភាពជឿជាក់របស់ព្រះ។ **ទីពីរ** ទោះបីយ៉ូអាប់ជាអ្នកចំបាំងដ៏ឆ្នើមក្នុងការជួយដាវីឌក៏ដោយក៏គាត់មិនអាចគេចផុតពីសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមក្នុងការស្វែងរកលោភលន់និងកិត្តិយសដែរ។ ពីព្រោះគាត់បានចាក់ដាវគ្រប់មធ្យោបាយនិងគ្រប់វិធីទាំងអស់ដែលគាត់បានបង្ហូរឈាមមនុស្សមានបាបសាមញ្ញ។ អ្នកដែលស្វែងរកព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាមុនសិននិងសេចក្តីសុចរិតនឹងបានទទួលព្រះពរទាំងអស់។ចុងបំផុតនៃសាច់ឈាមនឹងត្រូវស្លាប់តែអ្នកដែល

ដើរតាមមាគ៌ានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងទទួលបានជីវិតដ៏បរិបូរណ៍។

១០, ការប្រែចិត្តទាំងស្រុង (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ២: ៣៦-៤៦)

អត្ថបទបានបង្ហាញថាអ្នក ដែលបានដាក់បណ្តាសាដាវីឌបានដើរលំលងជួរដើម្បីស្វែងរកអ្នកបំរើដែលវង្វេងបាត់។ យើងអាចរៀនពីសារៈសំខាន់នៃការប្រែចិត្តនៅទីនេះ។ តើការប្រែចិត្តពិតគឺជាអ្វី? ទីមួយ ខ្ញុំត្រូវការបំណងចិត្តសុទ្ធ។ ដូចគ្នានេះផងដែរ Symuy មិនអាចគេចផុតពីប្រភេទនៃការលោភលន់បានទេ។ គាត់ជាមនុស្សមិនធម្មតាដែលជាអ្នកស្វែងរកឱកាសសម្រាប់សេចក្តីប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមរបស់គាត់។ ទីពីរ វាត្រូវការការប្រែចិត្តទាំងស្រុង។ ការប្រែចិត្តរបស់គាត់មិនអាចផ្លាស់ប្តូរទៅរកការផ្លាស់ប្តូរជីវិតបានទេ។ ដាវីឌដឹងពីរឿងបែបនេះនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ ទោះបីជាគាត់បានជួបនឹងបញ្ហាផ្សេងទៀតក៏ដោយក៏គាត់ត្រូវបានសំលាប់ដោយដៃដ៏មើលមិនឃើញរបស់ព្រះ។ នៅពេលយើងធ្វើតាមការប្រែចិត្តដ៏ពិតដែលប៉ុលបានធ្វើក្នុងជីវិតគាត់បានស្លាប់រាល់ថ្ងៃក្នុងជីវិតរបស់គាត់ដើម្បីទទួលបានភាពរុងរឿងនៃជីវិតរបស់ខ្ញុំដូចជាដើមឈើនៅក្បែរដងទន្លេអាចបង្កើតផលបានច្រើន។

I. ការស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ

ព្រះបានបង្ហាញព្រះជន្មរស់ដើម្បីបូជាជីវិតដើម្បីស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត។វាមិនត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងជំហរច្បាប់ទេ។ លើសពីនេះទៅទៀតគឺត្រូវតែដើរទៅរកទីតាំងពិតនៃសេចក្តីសុចរិត។ ព្រះបាទសាឡូម៉ូនមុនអំពើពុករលួយស្វែងរកភាពសុចរិតក្នុងរបបរាជានិយម។ ដូច្នេះសាឡូម៉ូនផ្តោតលើភាពសុចរិតមុនពេលគាត់ត្រូវបានខូចដោយបំណងប្រាថ្នាខាងលោកិយដើម្បីបង្ហាញពីគោលការណ៍នៃនគររបស់ព្រះ។ នៅកន្លែងនៃជីវិតរបស់សាឡូម៉ូនការស្វែងរករបស់គាត់បានបង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈនៃនគររបស់ព្រះ។ក្រុមជុំនុំសាកលនៅលើស្ថានសួគ៌រួមមានរូបព្រះភាពសុចរិតមេត្តាករុណានិងស្មោះត្រង់។

១. ស្រមោលនៃព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ៤: ២០-៣៤)

ការត្រួតត្រារបស់សាឡូម៉ូនគឺជាស្រមោលនៃនគររបស់ព្រះ។ តើនគរព្រះមាន លក្ខណៈអ្វីខ្លះ?

ទីមួយ សិទ្ធិអំណាចត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ (២០-២៣) អ្វីដែលប្រជាជាតិទាំងអស់បានផ្តល់នូវសួយសារអាកររបស់ពួកគេដែលបង្ហាញពីការសម្រេចនៃសេចក្តីតាំងសាញ្ញាររបស់អ័ប្រាហាំ។ ពួកជុំនុំ មានអំណាចខាងវិញ្ញាណដើម្បីគ្រប់គ្រងពិភពលោកទាំងមូលដោយអំណាចនៃស្ថានសួគ៌និងផែនដី ដូច្នេះយើងត្រូវមានស្មារតីនៃ អំណាច។ ទីពីរ ជីវិតសុខសាន្តត្រូវបានផ្តល់ជូនប្រជាជន។ (២៤-២៥) អ្វីដែលការគ្រប់គ្រងរបស់សាឡូម៉ូនបានផ្តល់ដល់ប្រជាជនរបស់គាត់បានបង្ហាញពីសន្តិភាពនៃការលើកលែងទោសដែលបានផ្តល់ដោយដង្វាយធួននៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ទីបី គុណធម៌ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយប្រាជ្ញា (២៩-៣៤) ។ វាជានិមិត្តរូបដែលស្តេចទាំងអស់ចូលគាល់ព្រះបាទសាឡូម៉ូនដើម្បីស្តាប់ពាក្យប្រកបដោយប្រាជ្ញាដល់អ៊ីស្រាអែលពីព្រោះមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសទាំងអស់នៅលើពិភពលោកនឹងមករកព្រះយេស៊ូវដើម្បីស្តាប់ដំណឹងល្អនៃ

សេចក្តីសង្គ្រោះ។ យើងត្រូវតែនៅជាប់នឹងព្រះយេស៊ូគ្រីស្តដែលមានសិទ្ធិអំណាចសន្តិភាព និងប្រាជ្ញាប្រសើរជាងសាឡូម៉ូន។

២, សាឡូម៉ូនមានភាពស្មោះត្រង់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ៥: ១-១៨)

អត្ថបទដែលពិពណ៌នាអំពីការរក្សាសេចក្តីសញ្ញាដ៏ស្មោះត្រង់ដែលបានផ្តល់ឱ្យដាវីឌនិងកូនចៅរបស់គាត់បង្រៀនអត្ថន័យសំខាន់នៃទីជម្រកនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ ទីមួយ ជម្រកគឺជាដំណាក់របស់ព្រះ។ «សម្រាប់ព្រះ»នៃខ ៣ គឺផ្ទុយពីពាក្យ«សម្រាប់នាមរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់»ក្នុងការកសាងប៉ូមបាបិល។ តាមពិតសួនច្បារអេដែនអាសន:និងទីសក្តារ:ត្រូវបានសំរេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្តដែលជាកន្លែងប្រជុំរវាងព្រះនិងប្រជាជនផ្ទាល់របស់ទ្រង់។ បទបញ្ជាត្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលអ្នកបំផ្លាញអគារព្រះវិហារប៉ុន្តែទ្រង់នឹងសាងសង់ឡើងវិញបន្ទាប់ពីបីថ្ងៃមានន័យថាព្រះគ្រីស្តផ្ទាល់គឺជាការពិតនៃជម្រកនេះ។

(យ៉ូហាន២: ១៩-២១) មានតែ ព្រះយេស៊ូគ្រិស្តប៉ុណ្ណោះដែលជាទីជម្រកដ៏ពិត។ ហើយការបង្រៀននៅគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនផ្តោតលើអាគារទេតែផ្តោតលើការប្រជុំរវាងព្រះនិងពួកជុំនុំរបស់ទ្រង់។ ទីពីរ ព្រះបានរៀបចំវា។ ដូចគ្នានឹងវិហារត្រូវបានធ្វើឡើងដោយបរិយាកាសសន្តិភាព និងសំភារ:ដែលផ្តល់ដោយបេះដូងស្ម័គ្រចិត្តដល់ព្រះ តែ ព្រះប្រើមនុស្សនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

3. ជម្រកជាអ្វី? (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ៦: ១-១៣)

ទោះបីជាព្រះបានបង្ហាញទំហំនៃរចនាសម្ព័ន្ធវិហារពេញលេញសម្រាប់យើងក៏ដោយក៏និមិត្តសញ្ញានេះគួរតែត្រូវបានបកប្រែតាមព្រះគម្ពីរ។ តើអ្វីជាអត្ថន័យនៃវិហារនៅក្នុងបទគម្ពីរ? ទីមួយ វាគឺជាព្រះគ្រីស្តផ្ទាល់។ មានតែព្រះគ្រីស្តទេដែលជាពន្លឺជីវិតនិងសេចក្តីពិតគឺជាអ្នកបើកសម្តែងតែមួយគត់របស់ព្រះសម្រាប់ប្រជាជនរបស់ទ្រង់។ដូច្នេះគ្រីស្តបរិស័ទអាចជួបព្រះគ្រីស្តដោយព្រះគ្រីស្ត។ ទីពីរ ព្រះវិហារគឺជាព្រះគ្រីស្តនិងក្រុមជុំនុំ។ ការបកស្រាយរបស់ពួកសាវ៉ូកនៅទីក្រុងកូរិនថូសដែលជាព្រះវិហារគឺជាគ្រីស្តានដែលចង្អុលបង្ហាញការពិតនៃនិមិត្តរូប។ ព្រះវិហារមិនមែនជាអាគារទេតែជាការជួបជុំរបស់គ្រីស្តបរិស័ទដែលបានបង្កើតឡើងវិញ។ ទីបី ព្រះវិហារគឺស្តានសូគ៌។ ព្រះវិហារនៅលើផែនដីនឹងត្រូវបានសម្រេចដោយភាពអស់កល្បដែលនឹងចែករំលែករវាងព្រះនិងប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់។

៣, ទីជម្រកដែលតុបតែង (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ៦: ១៤-៣៨)

ព្រះវិហារស្តេចសាឡូម៉ូនត្រូវបានសាងសង់អស់រយ:ពេល ៧ ឆ្នាំជាមួយនឹងការលះបង់លះបង់ទាំងកិត្តិនាមខាងក្រៅនិងការតុបតែងខាងក្នុង។ វាមានលក្ខណ:ពិសេសមួយចំនួនស្របតាមផ្នែកបន្ថែមនៃត្រសាល។ ទីមួយ កន្លែងបរិសុទ្ធនិងលើសទីបរិសុទ្ធ - ទីសក្តារ:បរិសុទ្ធដែលមានទំហំដូចគ្នានឹងមាសត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយមាសហើយជញ្ជាំងត្រូវបានចិទបាំងដោយតួលេខ

របស់ចេរូប៊ីនដែលជានិមិត្តរូបនៃបល្ល័ង្ករបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះគ្រីស្តគឺជាស្នាដៃនៃទីបរិសុទ្ធនិងភាពបរិសុទ្ធនៃភាពបរិសុទ្ធ។ ជីវិតគ្រីស្តបរិស័ទគឺដើម្បីបម្រើព្រះអម្ចាស់នៅកន្លែងបរិសុទ្ធនិងភាពបរិសុទ្ធនៃភាពបរិសុទ្ធ។ ទីពីរ ចេរូប៊ីនពីរត្រូវបានសាងសង់ដោយដើមអូលីវ។ចេរូប៊ីនទាំងពីរដែលបានធ្វើឱ្យយើងចងចាំដាវពីរដែលមានន័យថាសេចក្តីសុចរិតមេត្តាករុណានិងភាពស្មោះត្រង់។ គ្រីស្តបរិស័ទគួរតែចូលមកក្នុងទីបរិសុទ្ធហើយទទួលយកនូវព្រះគុណថ្មីនៅក្នុងជីវិតនេះតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ត។ (ហេព្រើរ ១០: ១៩-២០) ។

៤,ជីវិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ត (ខ្ញុំស្តេច ៧: ១-១២)

ជីវិតដែលលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺមិនត្រូវចាកចេញពីលោកីយ៍និងតណ្ហាក្នុងលោកីយ៍នោះទេតែរស់នៅក្នុងព្រះគ្រិស្តជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ ព្រះបាទសាឡូម៉ូនបានសង់វិមានរបស់គាត់សម្រាប់ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់និងមើលងាយសេចក្តីទុកចិត្តរបស់ព្រះអម្ចាស់។ តើពាក្យថាជីវិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្តមានន័យយ៉ាងណា? ទីមួយ វាមានន័យថាអរគុណដល់ព្រះសម្រាប់ ព្រះពរ វាពិតជាការល្អ ណាស់ក្នុងការកសាងវិហារមុនសាងសង់រាំង។ យើងគួរតែក្លាយជាអ្នកបម្រើសុខភាពសម្ភារៈ: ពេលវេលានិងទេពកោសល្យរបស់យើង។ នៅពេលសាឡូម៉ូនទ្រទ្រង់ជីវិតដ៏សំខាន់របស់ព្រះយើងទ្រទ្រង់ព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅពេលយើងបានដោះស្រាយអាទិភាព។ ទីពីរ យើងគួរតែរស់នៅជាអ្នកបម្រើ។ ការលះបង់របស់សាឡូម៉ូនដើម្បីសាងសង់កន្លែងសម្រាប់បុត្រីរបស់ផារ៉ោន គឺ ខុសពីព្រះទ័យ របស់ព្រះអម្ចាស់។ នៅពេលអ្នកបម្រើផ្គាប់ចិត្តម្ចាស់របស់គាត់ជាមុនយើងអាចភ្លក្សរសជាតិបទពិសោធន៍ដ៏អស្ចារ្យនៅពេលយើងស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ជាជាងគ្រួសារនិងមុខរបររបស់យើង។

៥. ភាពពិតនៃឧបករណ៍ទីជម្រក (១ ពង្សាវតា ៧: ១៣-២៦)

តើសសរនិងសមុទ្រចង្អុលអ្វីខ្លះ? ទីមួយសសរស្តុសដែលត្រូវបានធ្វើឡើងដោយហ៊ីរ៉ាមនៃទីរ៉ុស ត្រូវបានគេហៅថាយ៉ាហ្គិននិងបាស។ ពួកគេមានន័យថាមួយគឺថាព្រះពង្រឹងពួកគេហើយមួយទៀតមានន័យថាអំណាចជារបស់គាត់។ពួកគេមានន័យថាមួយគឺថាព្រះចរើនកំលាំងពួកគេ ហើយមួយទៀតមានន័យថាអំណាចជារបស់គេ ហើយវាក៏មានន័យថាសេចក្តីអំណរនិងផ្កាលីលីនៃជីវិត។ ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះគ្រីស្តអាចរស់នៅក្នុងព្រះគុណនិងសេចក្តីពិតដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ។

ទីពីរសមុទ្រសំរិទ្ធខុសគ្នាសមុទ្រសិប្ប៖និម្មិតដែលត្រូវបានធ្វើឡើងនៅប្រាសាទហ៊ីរ៉ាសដែលជានិមិត្តរូបនៃជ័យជំនះនៅអាស៊ី។ នេះជាកន្លែងសំអាតរាងកាយរបស់សម្តេចសង្ឆហើយធ្វើអោយពួកគេរំលឹក មានន័យថាព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់។ វាចង្អុលបង្ហាញអំពីភាពសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ត។ គ្រីស្តបរិស័ទដែលជាសម្តេចសង្ឆខាងវិញ្ញាណបានចូលមករស់នៅតាមរបៀបថ្មីនិងរស់នៅ (ហេព្រើរ ១០: ២០) ហើយគួរតែបំរើព្រះជាម្ចាស់ដោយសេចក្តីជំនឿទាំងស្រុងចំពោះព្រះផង។

៦. ភាពពិតនៃឧបករណ៍ទីសក្ការ: (ខ្ញុំស្តេច ៧: ៤០-៥១)

ដើម្បីស្វែងយល់ពីរចនាសម្ព័ន្ធរោងឧបោសថនិងព្រះវិហារបរិសុទ្ធអោយបានត្រឹមត្រូវ នោះគឺជាចំនុចកណ្តាលនៃព្រះវិហារសញ្ញាចាស់ក្រោមពន្លឺនៃដំណឹងល្អតើយើងរៀនអ្វីខ្លះពីអត្ថបទនេះ? ទីមួយពស់លង្ហិនចង្អុលបង្ហាញភាពសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយសំរិទ្ធចង្អុលព្រះគុណនិងសេចក្តីពិតហើយពាងទឹកគឺជានិមិត្តរូបដែលមានន័យថាឈាមរបស់ព្រះយេស៊ូវ។នេះត្រូវបានសម្រេចដោយការបម្រើព្រះគ្រិស្តយេស៊ូតាមគុណធម៌នៃព្រះគ្រីស្ទ(ហេព្រើរ១០:១៩-២២)
ទីពី សំភារ:មាសមានន័យថាជាកំណប់ទ្រព្យដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាននៅក្នុងសកលលោកហើយលង្ហិនមានន័យថាជីវិតខាងវិញ្ញាណជាកំណប់ទ្រព្យនៅលើផែនដី ជើងស្ពាន់ដែលចាំងពន្លឺរបស់កូនមនុស្សនិងមកុដមាសនៅលើក្បាលចង្អុលបង្ហាញនិមិត្តរូប។ បានន័យថាយើងត្រូវបំរើព្រះអម្ចាស់ដោយជំនឿមាសដែលជឿលើអំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

៧, ការ បញ្ជូនឧបករណ៍បរិសុទ្ធនៃព្រះ (ខ្ញុំស្តេច ៨: ១-១១)

នៅក្នុងការផ្លាស់ប្តូរហិបសញ្ញាទៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធនៃភាពបរិសុទ្ធយើងអាចរៀនរឿងបីយ៉ាង។ យើងផ្លាស់ហិបសញ្ញាទៅកន្លែងផ្សេងទៀតមិនមែនដោយសត្វទេតែដោយការលះបង់របស់មនុស្ស វិន័យដែលព្រះបានប្រទានដល់យូសានិងដាវីឌគឺជាតម្រូវការរបស់ព្រះដែលស្វែងរកការលះបង់ពិតប្រាកដ។ (រ៉ូម ១២: ១-៧) ទី ២ យើងត្រូវបម្រើដោយពាក្យអាកប្បកិរិយាសំខាន់ចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ពួកទេវតាដែលព័ទ្ធជុំវិញហិបសញ្ញាធ្វើឱ្យយើងរំលឹកបល្ល័ង្ករលើស្ថានសួគ៌និងពាក្យថាជីវិតកណ្តាល។ ទីបី វាគួរតែជាការបម្រើព្រះអម្ចាស់ដោយភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅក្នុងខ ១០ ភាពពេញលេញនៃពពកមានន័យថាវត្តមានរបស់ព្រះ។ (១១ និក្ខមនំ ៤០: ៣៤-៣៥ សកម្មភាព ១: ១-២) ជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែបំរើព្រះអម្ចាស់ដោយវិញ្ញាណនិងសេចក្តីពិត។ បន្ទាប់មកព្រះគុណរបស់អេម៉ាញ្ជូអែលនឹងមកតាមយើង។

៨. អាទិភាពនៃជំនឿ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ៩: ១-៩)

ព្រះដែលបានបើកសម្តែងនៅចំពោះព្រះបាទសាឡូម៉ូននៅគីបៀនពីរដងបានបង្ហាញពីអាទិភាពនៃសេចក្តីជំនឿ។ (១-៣) តើពួកគេជាអ្វី? ទីមួយ វត្តមានរបស់ព្រះប្រសើរជាងអាគារ - ព្រះបានបង្ហាញថាបេះដូងរបស់ព្រះគឺសំខាន់ជាងអាគារដោយនិយាយថាដាក់ដួងចិត្តរបស់ព្រះលើរាស្ត្រទ្រង់។ យើងត្រូវតែផ្ទុំក្លិនក្រអូបនៃការអធិស្ឋានជាបន្តបន្ទាប់មិនឱ្យធ្លាក់ក្នុងការល្បួងលោភលន់ ។ ទីពីរ ការគោរពប្រតិបត្តិជាងការថ្វាយតង្វាយដែលព្រះបានប្រកាសថាការគោរពប្រតិបត្តិនាំមកនូវពរជ័យនិងការមិនស្តាប់បង្គាប់បណ្តាសានិងការចំអក។ សូលជាស្តេចដែលបោះបង់ព្រោះគាត់បាត់បង់ការគោរពប្រតិបត្តិដែលសំខាន់ជាងតង្វាយ។

៩ , បំណងប្រាថ្នារបស់មនុស្ស (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ៩: ១០-២៨)

សេចក្ដីពិត" បន្ទាប់មកការចង់បាននៅពេលវាមានផ្ទៃ បង្កើតបានជាអំពើបាបហើយអំពើបាបនៅពេលដែលវាធំឡើងវានឹងនាំមកនូវសេចក្ដីស្លាប់" (យ៉ាកុប ១: ១៥) គួរតែត្រូវបានអនុវត្តទៅគ្រប់ទីកន្លែងនិងគ្រប់ពេលវេលា ទោះជាការលះបង់និងការស្តាប់បង្គាប់របស់សាឡូម៉ូនមានតម្លៃយ៉ាងណាក្ដីបំណងប្រាថ្នាដ៏ទន់ភ្លន់របស់គាត់បានក្លាយជាអន្ទាក់ដើម្បីបំផ្លាញគាត់តើគាត់បានបញ្ជាក់ពីចំណុចអ្វីខ្លះ? ហើយតើយើងអាចយកឈ្នះពួកគេដោយរបៀបណា? ទីមួយ វាបានលេចមុខឡើងថាជាអាជីវកម្មខ្លាំងបំផុត។ បន្ទាប់ពីសាឡូម៉ូនបានបញ្ចប់ស្នាដៃរបស់គាត់អស់រយៈពេល ១២ ឆ្នាំហើយបានសាងសង់របងទីក្រុងនិងធ្វើឱ្យ ជាទាសកររបស់ពួកគេគាត់បានធ្វើឱ្យពាណិជ្ជកម្មរបស់គាត់រីកចម្រើនដោយដោះស្រាយភាពមិនមានតុល្យភាព។ គាត់ទុកចិត្តលើផែនការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ច្រើនជាងផែនការរបស់មនុស្សហើយចូលចិត្តអត្ថប្រយោជន៍នៃវប្បធម៌ច្រើនជាងការគោរពព្រះហើយគាត់ក៏ធ្លាក់ខ្លាយជាក្រអឺតក្រទមជាជាងបន្ទាប់ខ្លួន។ ការពិតដែលថាគាត់ស្រឡាញ់ការពង្រីកអាជីវកម្មរបស់គាត់ជាងសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញពីការផ្លាស់ប្តូររវាងប្រធានបទនិងគោលបំណង។ ទីពីរ វិធីដើម្បីយកឈ្នះអំពើបាបត្រូវតែឆ្លងកាត់សេចក្ដីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមហើយត្រូវបានបំពេញដោយបំណងប្រាថ្នានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (កាឡ។ ៥:១៦) មូលហេតុដែលលោកផ្តល់អ្វីៗជាច្រើនដល់យើងត្រូវតែ ធ្វើឲ្យ អ្នកជិតខាងទទួលប្រយោជន៍។ សូមរស់នៅជាព្រះពរនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។

III. ស្វែងយល់ពីព្រះគុណទូទៅ (១០: ១២,១១)

ដូច្នេះយើងបានពិនិត្យមើលថាសាឡូម៉ូនបង្ហាញពីប្រធានបទនៃម៉ាថាយ ៦:៣៣ យ៉ាងច្បាស់។ នេះគឺជាការបង្ហាញមួយទៀតនៃការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ លើសពីនេះភាពគោរពព្រះរបស់គាត់រួមបញ្ចូលទាំងព្រះគុណទូទៅនៅក្នុងរបៀប របស់ទ្រង់។ ដូច្នេះសាឡូម៉ូនអាចរីករាយនឹងព្រះគុណរួមក្នុងការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះ។ ដូចគ្នានឹងកិច្ចព្រមព្រៀង - ព្រះគុណរបស់លោកម៉ូសេដែរដែលបានរួមបញ្ចូលសេចក្ដីសញ្ញាណូអេជាព្រះគុណរួមដូចជាវាលបច្ចុប្បន្នដែលសេចក្ដីសញ្ញាព្រះគុណដែលអាចត្រូវបានប្រទានឱ្យជាសកម្ម។ នៅទីនេះយើងពិភាក្សាអំពីសេចក្ដីពិតនៃព្រះគុណទូទៅតាមរយៈជីវិតរបស់សាឡូម៉ូន។

១. ប្រាជ្ញាដែលកាន់កាប់លើភាពសម្បូរបែប (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១០: ១៤-២៩)

សាឡូម៉ូនបានទទួលប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណព្រមទាំងទ្រព្យសម្បត្តិភាពថ្លៃថ្នូកិត្តិយសនិងសិរីរុងរឿងជាចម្លើយរបស់ព្រះនៃសេចក្ដីអធិស្ឋានរបស់គាត់។ បុរសទាំងនោះបាននាំយកមកនូវវត្តមានរបស់គាត់ដោយដឹងអំពីប្រាជ្ញារបស់គាត់ហើយគាត់បានបញ្ចូលទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងច្រើននៅ

ក្នុងរាជវាំងរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវបានបរាជ័យនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ តើអ្វីខ្លះជាមូលហេតុនៃការបរាជ័យរបស់គាត់? ទីមួយគាត់បានភ្លក់នូវគុណបំណាច់ដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ប៉ុន្តែមិនបានដឹងថាសិរីល្អនឹងមិនរលាយបាត់ដូចជាផ្កាព្រៃទេ។ សិរីល្អដែលបានថ្វាយនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនឹងប្រសើរជាងសិរីល្អរបស់សាឡូម៉ូនដែលត្រូវបានគេហោះហើរទៅកាន់ពិភពលោក។ (អេភេសូរ ២: ៣) គ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់រូបគឺជាមនុស្សដែលមានព្រះពរដែលមានគ្រប់ទាំងព្រះពរនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ទីពីរ គាត់គ្មានប្រាជ្ញាជាអ្នកគ្រប់គ្រងនៃព្រះគុណទេ។ (ភីលីព ៤:១៣) យើងត្រូវគ្រប់គ្រងព្រះគុណដែលមានច្រើនក្រៃលែងដើម្បីរីករាយនឹងភាពបរិបូរណ៍នៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ នៅពេលនោះសាឡូម៉ូនបានបរាជ័យ។ វិធីដែលព្រះគុណដែលបានទទួលនឹងមិនត្រូវបានជៀសវាងគួរចែកវាទៅឱ្យអ្នកជិតខាងរបស់យើង។ យើងគួរតែផ្ទេរព្រះគុណដែលមានច្រើនក្រៃលែង។

២.ជំនឿស្មោះត្រង់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១១: ១-១៣)

នៅក្នុងជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទការចាប់ផ្តើមគឺសំខាន់ប៉ុន្តែរឿងចុងក្រោយគឺសំខាន់ជាង។ ជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទគឺដើម្បីបង្កើតផលផ្លែពេញលេញប៉ុន្តែមានការស្វែងរកផ្លែឈើបណ្តោះអាសន្ន។ តើយើងអាចផលិតផ្លែឈើពេញលេញយ៉ាងដូចម្តេច? ដំបូងយើងត្រូវគោរពវិវរណៈ:ហើយធ្វើតាម។ ការបរាជ័យរបស់សាឡូម៉ូនបានមកពីការមើលងាយពន្លឺនៃពាក្យ។ សាឡូម៉ូនបានបំផ្លាញសណ្តាប់ធ្នាប់នៃគ្រួសារដោយធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការទាក់ទាញរបស់ស្ត្រីដូចជាកូនស្រីរបស់ផារ៉ូ។ គាត់បរាជ័យក្នុងការជិតក្បត់ដោយចាកចេញពីការបង្រៀន ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ និយមន័យការគោរពគឺជាវិធីដើម្បីរក្សាជំនឿ។ យើងត្រូវមានការសិក្សាអំពីព្រះ។ ការសិក្សាអំពីព្រះនឹងទទួលបានដោយសេចក្តីស្រឡាញ់រីករាយ។ (រ៉ូម ១២: ១-២) ចំណេះដឹងអំពីព្រះគឺជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដោយទទួលបានកិច្ចការពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (យ៉ូហាន ១៧: ៣) សាឡូម៉ូនបានឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះដោយទាក់ទាញសម្រស់ស្ត្រី។ សូមឱ្យយើងមានចំណង់ចំណូលចិត្តក្នុងការយល់ដឹងអំពីរឿងដោយការបំភ្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (អេភេសូរ ១: ១៣)

៣. ដៃដែលស្វែងរកការប្រែចិត្ត (១ ពង្សាវតា ១១: ១៤-២៥)

ព្រះបានអនុញ្ញាត ឲ្យ ហាដាតនិងរ៉េសនប្រយុទ្ធនឹងសាឡូម៉ូន។ ជាការគួរអោយខ្មាស់ណាស់ដែលបាននាំរឿងបែបនេះមកក្នុងជីវិតរបស់សាឡូម៉ូន។ ទីមួយ ដោយដៃរបស់សត្រូវព្រះបានដាក់វិន័យសាឡូម៉ូន។ ហាដាតនិងរ៉ាសសុនបានដើរតួជាស្តេចដែលធ្វើឱ្យបេះដូងសាឡូម៉ូនរិល។ ក្នុងជីវិតដែលនៅសល់គាត់ប្រឈមមុខនឹងទុក្ខវេទនា។ ខ្មាំងសត្រូវទាំងអស់ដែលនៅជុំវិញអ្នកជិតខាងគឺជាព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងត្រូវតែឃើញព្រះហស្តដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះនៅក្នុងការត្រេកត្រអាលធម្មជាតិ។ ទីពីរ ព្រះហស្តរបស់ព្រះនាំគាត់ទៅរកការប្រែចិត្ត។ ការខ្មាស់អៀន

ដែលសាឡូម៉ូនបានជួបគឺជាព្រះហស្តដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះក្នុងការប្រែចិត្ត។ ប្រសិនបើគាត់បានវិលត្រឡប់មករកព្រះអម្ចាស់វិញភ្លាមគាត់នឹងមានសេចក្តីសង្ឃឹមរស់នៅកន្លែងវេទនា។ ការប្រែចិត្តពិតនាំផ្លូវដើម្បីទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ព្រះហស្តដ៏លម្អិតរបស់ព្រះផ្តោតលើស្មារតីរបស់យើងឥឡូវនេះ។ ចូរយើងបំពេញចិត្តរបស់យើងដោយស្មារតីប្រែចិត្ត។

៤. សូមដោះស្រាយជំហារនៃពន្លឺ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១១: ២៦-៤៣)

ដើម្បីធ្វើឱ្យការប្រែចិត្តរបស់សាឡូម៉ូនព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតសត្រូវមួយទៀតប្រឆាំងនឹងគាត់។ យេរ៉ូបោមដែលជាមនុស្សស្មោះត្រង់ចំពោះសាឡូម៉ូនបានបះបោរប្រឆាំងនឹងគាត់។ ហេតុអ្វីបានជាព្រឹត្តិការណ៍នោះកើតឡើងហើយតើគាត់បានដោះស្រាយវាយ៉ាងដូចម្តេច? ដំបូងគាត់ភ្លេចបេសកកម្មរបស់គាត់នៅចង្កៀងអ៊ីស្រាអែល។ នៅពេលគាត់បាត់បង់បេសកកម្មនៃពន្លឺគាត់នឹងក្លាយជាអំបិលដែលបាត់បង់រសជាតិ។ ទីពីរខ្ញុំនឹងត្រូវដោះស្រាយដោយការប្រែចិត្តនិងជំនឿរបស់គាត់។ ដាវីឌបានប្រែចិត្តភ្លាមៗប៉ុន្តែសាឡូម៉ូនបានព្យាយាមសម្លាប់សត្រូវរបស់គាត់។ ការប្រែចិត្តនិងជំនឿពិតគួរតែចេញពីតួនាទីរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យើងត្រូវតែទទួលយកព្រះបន្ទូលចេញពីដួងចិត្តរបស់យើងហើយគោរពតាមទ្រង់ (យ៉ូហាន ១: ៩) បន្ទាប់មកយើងនឹងមានក្តីសង្ឃឹម។ គ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែបំពេញបេសកកម្មនៃពន្លឺដែលបានទទួលដោយគ្មានតំលៃពីព្រះ។

៥. វិធីនៃការបម្រើ (១ ពង្សាវតារក្សត្រ ១២: ១-១១)

ការពិតដែលថាភាពជាអ្នកដឹកនាំពិតប្រាកដគឺជាការដឹកនាំរបស់អ្នកបំរើបង្ហាញនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវ។ (ម៉ាកុស ១០: ៤៣-៤៥) អាកប្បកិរិយានៃការគ្រប់គ្រងរបស់អេហ្ស្រូបោមបន្ទាប់ពីមរណភាពរបស់សាឡូម៉ូនគឺជាបុព្វហេតុនៃការបំបែកប្រជាជាតិ។ តើយើងដឹកនាំបែបណាដើម្បីសម្រេចបាននូវនគររបស់ព្រះ? ទីមួយ ការដឹកនាំនៃសិទ្ធិអំណាចមិនមែនជាវិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ។ ការទាមទាររបស់ក្មេងជំនាន់ក្រោយគឺចង់គ្រប់គ្រងលើពួកគេដូចជាខ្យាដំរី។ ការអាណិតអាសូរនិងចំណង់ចំណូលចិត្តផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពេត្រុសមិនអាចទៅតាមផ្លូវនៃឈើឆ្កាងបានទេ។ យើងត្រូវធ្វើជាម្ចាស់មាគ៌ារបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីរស់នៅតាមរបៀបនៃព្រះអម្ចាស់ទោះបីយើងរស់នៅលើពិភពលោកក្នុងព្រំដែននៃឧបាយកលរបស់លោកីយ៍ក៏ដោយ។ ទីពីរ អេហ្ស្រូបោមដែលបដិសេធគំនិតរបស់មនុស្សជំនាន់ទីមួយបានសង្កត់ធ្ងន់លើការគ្រប់គ្រងរបស់ខ្យាដំរី។ គាត់មើលងាយគោលការណ៍គ្រឹះក្នុងការបង្កើតនគរព្រះ។ លូកា ៩:២៣ គោលការណ៍ទូទៅដែលមនុស្សនៃនគររបស់ព្រះគួរតែមានគឺការលាងសំអាតនិងលាងជើង។ យ៉ូហាន ១៣ ផ្លូវនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាផ្លូវនៃការបម្រើ ហើយផ្លូវនៃការបម្រើគឺជាផ្លូវនៃការអធិស្ឋាន។

IV. ការបំផ្លាញរបបរាជានិយមរបស់ដាវីឌចំពោះការបាត់បង់រូបភាពនៃព្រះ។ (១ ពង្សាវតារក្សត្រ ១៤: -២២: ៥៣)

១, អំពើបាបរបស់រេហូបោម (១ពង្សាវតារក្សត្រ ១៤: ២១-៣១)

តើរេហូបោមបានធ្វើអ្វីដែលជាបុព្វហេតុនៃការបែងចែកជាតិ? ទីមួយគាត់ប្រើសិទ្ធិអំណាចខុស។ គាត់ដែលជាកូនចៅរបស់អាម៉ូនមានសិទ្ធិគ្រប់គ្រងលើក្រុងយេរូសាឡិមតែបានបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះ។ ជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទមិនត្រូវបានកំណត់ដោយការច្រណែននោះទេប៉ុន្តែគាត់រស់នៅក្នុងទំនាក់ទំនងត្រឹមត្រូវជាមួយព្រះ។ ទីពីរ ពួកគេមានចំណង់ចំណូលចិត្តបម្រើរូបព្រះ។ ពួកគេបានអនុញ្ញាតឱ្យសាងសង់ទីសក្តារ:នៅលើភ្នំបម្រើព្រះក្លែងក្លាយរបស់ព្រះអាថារ៉ានិងអនុញ្ញាតិអោយបាបរបស់មនុស្សភេទទី ៣ ។ អំពើបាបបញ្ឈរវាលដាលចូលទៅក្នុងអំពើបាប ដោយសារតែភាពមិនស្មោះត្រង់។ ដើម្បីបម្រើព្រះដោយស្មោះត្រង់យើងត្រូវរក្សា ស្មារតីហើយបម្រើជាពន្លឺនិងអំបិលនៃពិភពលោក។ សូមឱ្យយើងរស់នៅដើម្បីអរគុណព្រះចំពោះឯកសិទ្ធិរបស់យើងដែលព្រះបានប្រទានដល់យើងហើយអនុញ្ញាតឱ្យយើងរស់នៅជាអ្នកថ្វាយបង្គំពិត។

២, ភាពចាំបាច់នៃការកែទម្រង់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ៥: ១-១៥)

នៅក្នុងអត្ថបទដែលបានបង្ហាញពីកំណត់ហេតុរបស់អាប៊ីម (៣ ឆ្នាំ) និងអេសា (៤១ ឆ្នាំ) យើងអាចរៀនពីភាពចាំបាច់នៃការកែទម្រង់។ ទីមួយ យើងត្រូវការការកែទម្រង់ជីវិតដ៏ស្មោះត្រង់។ ភាពស្មោះត្រង់គឺជាការឆ្លើយតបរបស់មនុស្សដែលឈរយ៉ាងរឹងមាំនៅចំពោះព្រះនិងជីវិតដើម្បីគិតនិងនិយាយដោយស្មោះត្រង់។ ទី ២ យើងត្រូវស្តារជីវិតប្រកបដោយក្រមសីលធម៌ឡើងវិញ។ នៅក្នុងខ ១២ ការសម្រេចចិត្តដែលគាត់បានបណ្តេញមនុស្សស្រលាញ់ភេទដូចគ្នា។ ការធ្វើត្រឹមត្រូវគឺជាផ្លែផ្កានៅពេលដែលសកម្មភាពរបស់យើងចាក់ឫសនៅក្នុងសេចក្តីពិត។ ការស្តារឡើងវិញនូវជីវិតរបស់ស្វាមីនិងភរិយាគួរតែជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការកែទម្រង់គ្រប់ប្រភេទ។ ទីបី យើងត្រូវការការកែទម្រង់សាសនា។ ការផ្លាស់ប្តូរដ៏ក្លាហានរបស់គាត់ដែលគាត់បានយកជីដូនរបស់គាត់សម្រាប់ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះបានបណ្តាលមកពីការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ចូរយើងរស់នៅជាប្រជាជនដ៏បរិសុទ្ធដែលដើរតាមក្រមសីលធម៌ដ៏ស្មោះត្រង់និងផ្លាស់ប្តូរជីវិតនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

៣. គោរពចំពោះការព្រមាន (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១៥: ២៥-៣៤)

អត្ថបទនៃព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានកើតឡើងនៅភាគខាងជើងអ៊ីស្រាអែលបង្ហាញថានៅពេលណាដាប់គ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែលអស់រយៈពេល ២ ឆ្នាំក្នុងនាមជាស្តេច ២ ឆ្នាំនៅស្រុកយូដាបាបះបោរនឹងគាត់ហើយនៅតែដើរតាមខ្សែបន្ទាត់របស់យេរ៉ូបោមដដែល។ ការកែទម្រង់នយោបាយដែលបានចាកចេញពីព្រះនឹងនាំមកនូវការបំផ្លាញដល់ពួកគេ។ តើយើងរៀនអ្វីនៅទីនេះ? ទីមួយ យើងត្រូវរស់នៅចំពោះព្រះ។ ការវិនិច្ឆ័យដែលហៅថាអំពើអាក្រក់មុនពេលព្រះបង្រៀនថាការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ។ ព្រះនិងកាត់ក្តីគឺជាប្រាជ្ញារបស់ផងទ្រង់។ ទីពីរគាត់គួរតែគោរពការព្រមាននៃវ៉ារ

ណ:។ ជំនឿពិតចាប់ផ្តើមដោយការគោរពបទគម្ពីរហើយនៅពេលយើងរក្សាការបង្រៀនការស្តីបន្ទោសការកែតម្រូវនិងការបង្រៀនដោយសេចក្តីសុចរិតអាចត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីគ្រប់វិបត្តិ។

៤. ដើម្បីរួចផុតពីដំណើរអាក្រក់ (១ ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១៦: ១-១៤)

អត្ថបទដែលបង្ហាញពីមូលហេតុនៃការបំផ្លាញ Baisha និង Elah បង្ហាញអាក្រក់ដល់យើង។ ទីមួយ ហេតុផលរបស់មនុស្សអាក្រក់។ ដោយសារតែពួកគេបានជំរុញកំហឹងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ គាត់និងអ្នកផ្សេងទៀតបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ យើងគួរតែព្យាយាមរក្សាចិត្តរបស់យើងដែលជាទីបរិសុទ្ធ។ (១ កូរិនថូស ៣:១៦)។ ទីពីរ សេរីភាពក្នុងការចេញពីការធ្វើអាក្រក់។ នៅពេលយើងប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើងយោងទៅតាមការបើកសម្តែង យើងអាចរត់ចេញពីកន្លែងវេទនា។ ទោះបីពួកគេត្រូវបានព្រមានដោយហោរា អេហុតក៏ដោយពួកគេបានចូលទៅក្នុងបល្ល័ង្កនៃការបះបោរហើយមិនបានវិលត្រឡប់ទៅរកព្រះអម្ចាស់វិញទេ។ នៅពេលយើងធ្វើតាមការបើកសម្តែងនៃគម្ពីរសន្តិភាពពិតបានមកដល់យើងហើយនៅពេលយើងផ្ទេរភាពជាម្ចាស់របស់យើងទៅព្រះ នោះយើងនឹងមានក្តីសង្ឃឹម។ ដើម្បីរួចផុតពីវដ្តអាក្រក់យើងគួរតែប្រែចិត្តនៅចំពោះព្រះហើយនៅពេលដែលយើងផ្ទេរភាពជាម្ចាស់របស់យើងទៅព្រះអម្ចាស់យើងអាចរួចផុតពីភាពច្របូកច្របល់នៃយុសម័យអាក្រក់របស់យើង។

៥. យកឈ្នះការធ្លាក់ទឹកចិត្តខាងវិញ្ញាណ (ពង្សាវតារក្សត្រ ១៦: ១៥-៣៤)

អ៊ីស្រាអែលធ្លាក់ចូលក្នុងភាពច្របូកច្របល់ដោយដំណើរការរាជវង្សរបស់ស៊ីមរីអ្ងមីរីនិងអ័ហាប់។ តើគាត់អាចវង្វេងចេញពីភាពរឹកវរខាងវិញ្ញាណយ៉ាងដូចម្តេច? ទីមួយ លក្ខណ:ពិសេសនៃការធ្លាក់ទឹកចិត្តខាងវិញ្ញាណបានបន្ថែមអំពើអាក្រក់បន្តិចម្តង ៗ ។ ការអភិវឌ្ឍវប្បធម៌និងអរិយធម៌គឺជាឧបករណ៍ដើម្បីបន្ថែមអំពើអាក្រក់ប៉ុន្តែរារាំងវា។ លក្ខណ:ពិសេសត្រូវបានលេចឡើងដោយការស្អប់សង្គ្រាមនិងការលោភលន់។ ភាពរឹកវរនៃប៉ូមបាបិលត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងពួកគេ។ ទីពីរយើងគួរតែបង្ហាញពីការធ្វើកំណែទម្រង់ដែលមានអំណាចត្រឹមត្រូវនៃការស្គាល់ខុសស្គាល់ត្រូវដោយការប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង។ ភាពរឹកវរនិងសណ្តាប់ធ្នាប់ពឹងផ្អែកលើការប្រព្រឹត្តនៃការប្រែចិត្ត ព្រោះកូនប្រុសទី ២ បានវិលត្រឡប់ទៅរកឪពុកវិញដែលយើងត្រូវប្រែចិត្តពីអំពើបាបបាបបច្ចុប្បន្ននិងអំពើបាបដើម របស់យើងចំពោះព្រះ។

៦. ព្រះនៃការការពារ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១៧: ១-១៦)

ក្នុងចំណោមការគ្រប់គ្រងរបស់អ័ហាប់ព្រះជាម្ចាស់បានសំរេចកិច្ចការរបស់គាត់ពីព្រោះ ព្រះបានការពារប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដោយបង្កើតហោរា។ តើការការពាររបស់ព្រះតាមរយ:កិច្ចបំរើ

របស់អេលីយ៉ាគឺជាអ្វី? ទីមួយ ជួយពង្រឹងកំលាំងពួកបរិសុទ្ធ។ អំណាចនៃពាក្យរបស់អេលីយ៉ាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះចេស្តាព្រះ ។ មុនពេលអ័ហាប់ទ្រង់បានបង្ហាញពីសិទ្ធិអំណាចពេញលេញរបស់ទ្រង់។ ដូចជាលោកម៉ូសេជាព្រះនៅចំពោះព្រះចៅផារ៉ោនអេលីយ៉ាគឺជាព្រះនៅចំពោះមុខអ័ហាប់។ ទីពី ព្រះបានរៀបចំជម្រកនេះ និងព្រះបានប្រទានស្បៀងអាហារ។ព្រះហស្តនៃការការពាររបស់ព្រះដែលបានជួយសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែលចេញពីស្រុកអេស៊ីបបាប៊ីឡូននិងកាណានគឺមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានទេនៅក្នុងពន្ធកិច្ច។

៧.ភស្តុតាងដែលថាព្រះជាស្តេច (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១៧: ១៧-២៤)

នៅក្នុងបរិយាកាសភាពងងឹតការនៃជីវិតបានកើនឡើងដូចជាពន្លឺ។ អត្ថបទគម្ពីរគឺជាឈុតផ្សេងទៀតដើម្បីបង្ហាញពីការសោយរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ទីមួយ ទ្រង់បានទទួលអារម្មណ៍នៃអំពើបាបដោយការរងទុក្ខខ្លះ។ ទោះបីជាមនុស្សនោះបានឆ្លងកាត់ការអស្ចារ្យក៏ដោយពួកគេចាកចេញពីព្រះដោយសារតែការពុករលួយរបស់ពួកគេ។ អារម្មណ៍នៃការជឿជាក់ចាប់ផ្តើមពីព្រះគុណរបស់ព្រះហើយរំពឹងពួកគេ។ ទីពីរ ព្រះបានឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានដែលមានសេចក្តីងប់ងល់របស់គេ លោកអេលីយ៉ាបានអង្វរដល់ព្រះ។ ទ្រង់បានយកបន្ទុកដាក់លើស្មារបស់ទ្រង់ហើយសូរបីដងព្រលឹងនៃទារកដែលបានស្លាប់ត្រូវបានត្រឡប់មកវិញ។ ចំពោះរឿងនេះស្ត្រីរូបនេះបានសារភាពថាគាត់ជាមនុស្សរបស់ព្រះហើយជឿទុកចិត្តលើសំដីរបស់គាត់ជាសិទ្ធិអំណាចដ៏ទេវភាព។ នៅពេលដែលការប្រែចិត្តដ៏ពិតនិងការអង្វរដ៏ស្មោះបានចេញនោះការសោយរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងត្រូវបើកបង្ហាញ។

៨. មាគ៌ាដែលអាចឈ្នះលើវិបត្តិសេដ្ឋកិច្ច (១ ពង្សាវតា ១៨: ១-១៥)

អ៊ីស្រាអែលបានបង្ហាញភាពរឹងមាំខាងវិញ្ញាណ។ តើពួកគេអាចយកឈ្នះបានដោយរបៀបណា? ទីមួយ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគួរតែមកដល់ពួកគេ។ នៅក្នុងខ ១ «ភ្លៀងនឹងមានមកលើផែនដីទាំងមូល»។ គឺជាចំណុចចាប់ផ្តើម។ នៅពេលដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមកដល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានមករកយើង។ ពន្ធកិច្ច ពិសេសត្រូវការព្រះបន្ទូលពិសេសរបស់ព្រះ។ នៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីប្រអប់កំណប់ត្រូវបានបើកឱ្យយើងដោយការពេញចិត្តពីព្រះ។ អ្នកណាស្វែងរកព្រះគុណគួរតែទទួលបានព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។ (ម៉ាថាយ ៧: ៧-៩)។ ទីពីរ តាមរយៈការស្តាប់បង្គាប់របស់អ្នកកោតខ្លាចព្រះ រាល់បញ្ហាត្រូវបានយកឈ្នះ។ ព្រះអម្ចាស់ធ្វើការតាមរយៈការគោរពប្រតិបត្តិដ៏ស្មោះត្រង់របស់ហោរាអូបាឌានិងហោរាអេលីយ៉ា។

ពួកយើងត្រូវជាបំណើរស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ទោះបីជាមនុស្សម្នាក់នាំមកនូវភាពរឹងមាំខាងវិញ្ញាណក៏ដោយ ក៏មនុស្សដែលស្តាប់បង្គាប់គឺជាភាពដើម្បីដោះស្រាយភាពរឹងមាំ។ យើងត្រូវតែ

ទទួលបានព្រះគុណដែលបានសន្យាដោយទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហើយគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយបន្ទាបខ្លួន។

៩. ការឆ្លើយតបនឹងភ្លើង (១ ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១៨: ១៦-២៩)

តើព្រះរបស់អេលីយ៉ាគឺជាអ្វី? ទីមួយទ្រង់គឺជាព្រះអម្ចាស់ដែលយើងអាចប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយ។ ប៉ុន្តែព្រះបាលនិងអាស្តាហេជាព្រះក្លែងក្លាយដែលមិនអាចឆ្លើយតបនឹងសំណូមពររបស់យើង។ ដូច្នេះយើងអាចមានអំណរនឹងព្រះគុណខាងឯវិញ្ញាណពន្លឺនៅក្នុងភាពងងឹតពីព្រោះយើងអាចប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយទ្រង់ផ្ទាល់។ ទីពីរ ទ្រង់គឺជាព្រះដែលអាចឆ្លើយតបនឹងសំណូមពររបស់យើង។ រឿងនេះបានបង្ហាញពីសិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណរបស់អេលីយ៉ានិងឱកាសដើម្បីដោះស្រាយគ្រោះរាំងស្ងួតនិងជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យផងដែរដើម្បីប្រកាសថាមានតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដែលជាព្រះនៅលើពិភពលោកទាំងមូល។ ទោះបីជាវិទ្យាសាស្ត្រនិងវប្បធម៌សម័យថ្មីអាចដោះស្រាយបញ្ហាទាំងអស់បានប៉ុន្តែដំណោះស្រាយពិសេសគឺត្រូវជួបជាមួយព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់នៅពេលនោះ។ យើងត្រូវការថ្វាយ ជីវិតដូចជាដង្វាយរស់ទៅកាន់ព្រះ។ ដូច្នេះគ្រីស្ទបរិស័ទមានកូនសោរដ៏អស្ចារ្យដើម្បីដោះស្រាយភាពច្របូកច្របល់នាពេលបច្ចុប្បន្នប្រសិនបើយើងអធិស្ឋានដូចអេលីយ៉ាបានធ្វើនៅលើភ្នំកើមែល។

១០. ចំណេះដឹងអំពីព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១៨: ៣០-៤៦)

ចំណេះដឹងអំពីព្រះត្រូវតែជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដែលអាចដឹងអំពីជីវិតនិងការស្លាប់របស់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះ។ តើយើងអាចទទួលបានចំណេះដឹងបែបនេះយ៉ាងដូចម្តេច? ដំបូងគេត្រូវសង់អាសនៈ។ អគារអាសនៈដែលបានលេចចេញជាអគារថ្មទាំង ១២ ដែលមានន័យថាកុលសម្ព័ន្ធទាំង ១២ មានន័យថាអគារវិហារនិងការសម្អាតវិហារ។ ការថ្វាយរាងកាយរបស់គាត់ទៅអាសនៈចេញពីចិត្តរបស់គាត់សំខាន់ជាងអាសនៈខាងក្រៅ។ គាត់បានស្គាល់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងខ្លាំងដោយយល់ដឹងពីការភ័យខ្លាចនៃការរស់នៅរបស់ព្រះនិងក្លាយជាខ្លួនគាត់ជាអ្នកបំពេញរបស់ព្រះអម្ចាស់ហើយធ្វើរឿងនេះជាអ្នកបំពេញរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ទីពីរភ្លើងរបស់ព្រះយេហូវ៉ាបានមកលើពួកគេ។ នៅខ ៣៨ មនុស្សវង្វេងបានស្រែកថាមានតែព្រះយេហូវ៉ាប៉ុណ្ណោះដែលជាព្រះ។ ហើយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានមកសណ្ឋិតលើពួកគេ។ គ្រីស្ទបរិស័ទដែលបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធហើយបានភ្លក់នូវព្រះគុណនឹងបានស្គាល់ព្រះ។ ចូរយើងធំឡើងនៅក្នុងចំណេះដឹងអំពីព្រះដែលជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ (យ៉ូហាន ១៧: ៣)

១១. ការលួងលោមចិត្តពីព្រះអម្ចាស់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១៩: ១-៨)

នៅក្នុងអត្ថបទដែលបង្ហាញពីឧទាហរណ៍នៃកំសាន្តចិត្តចេញពីការដែលធ្លាក់ទឹកចិត្តរបស់គាត់ដែលស្វែងរកការស្លាប់តើអេលីយ៉ាបានទទួលការលួងលោមអ្វីខ្លះ? ទីមួយ វាជាការកំសាន្តចិត្តដែលព្រះបានរៀបចំសម្រាប់យើង។ ចំពោះការល្បួងដែលខិតជិតមកដល់បន្ទាប់ពីជ័យជម្នះរបស់គាត់អេលីយ៉ាគឺនៅលីវដែលបានរួចផុតពីការគំរាមកំហែងពីអ៊ីស្សាឡា។ អ្វីដែលព្រះបានផ្តល់ដល់គាត់ដែលស្វែងរកព្រះជាជាងសេចក្តីស្លាប់ និង បង្ហាញដែរថាព្រះបានផ្តល់ព្រះគុណដ៏ត្រឹមត្រូវដល់គ្រិស្ទានពេលពួកគេជួបប្រទះនឹងការរងទុក្ខខ្លះ។ (១ កូរិនថូស ១០: ១៣) ទីពីរ វាជាការលួងលោមលម្អិតជាមួយរបៀបបី។ គាត់ទទួលបាននំប៉ុងរាល់ថ្ងៃជាមួយនឹងអព្ភូតហេតុការលួងលោមប៉ះលំអិតនៃទេវតាការពារ ហើយគាត់ក៏បានទទួលបេសកកម្មរបស់គាត់ដែរ។ ការធ្លាក់ទឹកចិត្តខាងវិញ្ញាណរបស់អេលីយ៉ាគឺជាអ្វីដែលគ្រីស្ទបរិស័ទជួបញឹកញាប់នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ យើងត្រូវតែជឿថាព្រះនៃការរៀបចំកំពុងរង់ចាំយើងហើយទូលសុំដោយរាបសារដល់ព្រះហើយជឿទុកចិត្តលើទ្រង់រហូតដល់ទីបញ្ចប់។

១២,ជីវិតនៃបេសកកម្ម (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១៩: ៩-២១)

មូលហេតុដែលព្រះបានប្រទាននូវភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលជារដ្ឋដ៏ល្អបំផុតនៃព្រះពរគឺការផ្លាស់ប្តូរបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់យើងនិងដើម្បីសម្រេចបេសកកម្ម។ តើអេលីយ៉ាបានដឹងអ្វីខ្លះអំពីបេសកកម្មរបស់គាត់? ទីមួយគាត់បានស្តាប់សំឡេងរបស់ព្រះ។ ក្នុងចំណោមព្យុះភ្លើងនិងការរញ្ជួយដីដែលជានិមិត្តរូបនៃវត្តមានរបស់ព្រះនោះព្រះមិនបានបង្ហាញទេ។បន្ទាប់ពីបាតុភូតបានកន្លងផុតទៅគាត់អាចស្តាប់សំលេងរបស់ព្រះនិងយល់ពីបេសកកម្មរបស់គាត់។ នៅពេលយើងអានបទគម្ពីរហើយស្តាប់ហើយគោរពហើយយើងអាចដឹងពីកិច្ចការរបស់ព្រះ។ យើងគួរតែយល់ពីរឿងសំខាន់របស់ព្រះគ្រីស្ទហើយគោរពតាមដោយបន្ទាបខ្លួន។ ទីពីរបេសកកម្មរបស់អេលីយ៉ាត្រូវបានបង្ហាញជាបីរបៀប។ ទ្រង់នឹងតែងតាំងស្តេចនៃស្រុកស៊ីរីនិងអ៊ីស្រាអែលនិងសិស្សរបស់ទ្រង់នៅស្រុកអ៊ីស្រាអែល។ អស់អ្នកដែលមានទំនាក់ទំនងត្រឹមត្រូវជាមួយព្រះនិងនគររបស់ព្រះនឹងត្រូវបានប្រទានពរ។ យើងគួរតែរស់នៅដើម្បីថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះសម្រាប់បេសកកម្មនេះ។

១៣. ចូរបង្កើតនគររបស់ព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ២០: ១-១២)

តើអ៊ីស្រាអែលបានទទួលលទ្ធផលអ្វីនៅពេលពួកគេត្រូវបានវាយប្រហារដោយសត្រូវខាងក្រៅ? ដំបូង ពួកគេត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលសម្រាប់សេចក្តីជំនឿ។ ការលុកលុយទីក្រុងបាកដាដគឺជាឧបករណ៍របស់ព្រះដើម្បីបណ្តុះបណ្តាលប្រជាជនរបស់ព្រះ។ អស់អ្នកណាដែលស្វែងរកនគរដំបូងគេគឺអាចជួយនាំមកនូវសេចក្តីសុខដុមរមនា។ (រ៉ូម ៨: ២៨) ទីពីរ ពួកគេគួរជឿទុកចិត្តលើព្រះតែមួយគត់។ ការគិតយ៉ាងមុតមាំថាអ័ហាប់បានធ្វើឱ្យប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គរត់គេចចេញពីព្រះ

ហើយដោយសំណូមពរយ៉ាងខ្លាំងរបស់បេនហាដាតទីបំផុតសង្គ្រាមនឹងកើតឡើង។ ប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធដែលស្វែងរកសន្តិភាពនៅក្រុងយេរូសាឡឹមគួរតែបំពេញការកិច្ចរបស់សន្តិភាពពិភពលោក។ យើងត្រូវជឿទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់ពីទីនេះដើម្បីបង្កើតសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលជាគ្រឹះនៃនគររបស់ព្រះ។ អ្នកដែលត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអាចស្ថាបនានគររបស់ព្រះបាន (លូកា ១២:៣១)។

១៤. អ្នកណាដឹកនាំយើង (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ២០: ១៣-៣០)

តើនរណាជាព្រះដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រអ៊ីស្រាអែល? ទីមួយ ទ្រង់គឺជាព្រះដែលផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណាពេលមានបញ្ហា។ ទោះបីការប្រព្រឹត្តរបស់អ័ហាប់ជាអំពើអាក្រក់ក៏ពិតមែនតែព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់បានបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏ធំធេងដល់គាត់។ ចំពោះស្តេចអាក្រក់ខ្លះព្រះអនុញ្ញាតឱ្យមានឱកាសប្រែចិត្ត។ ទីពីរ ព្រះបានបង្ហាញអង្គទ្រង់តាមរយៈការគោរពប្រតិបត្តិ។ ពាក្យថា" អញនឹងធ្វើឱ្យអ្នកស្គាល់អញ" នៅក្នុងខ ២៨ គឺជាការប្រកាសរបស់ព្រះដល់ជ័យជំនះ។ ទីបីទ្រង់គឺជាព្រះដែលប្រយុទ្ធដើម្បីប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ នៅក្នុងខ ២៩-៣០ ដើម្បីបំផ្លាញទីក្រុងដោយទព័ចំនួនតូចមានន័យថាព្រះបានច្បាំងជំនួសពួកគេដើម្បីប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ សូមរស់នៅជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះដោយទទួលបានមេត្តាករុណាពីព្រះដែលបាននាំឱ្យស្គាល់ព្រះ។

១៥. ភាពមិនសប្បាយរបស់អ័ហាប់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ២០: ៣១-៤៣)

ហេតុអ្វីបានជាអហាប់នៅក្នុងអត្ថបទនេះមានភាពមិនសប្បាយចិត្តនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់? ទីមួយដោយសារតែការលោភលន់របស់គាត់។ គាត់បានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់។ អ័ហាប់ដែលត្រូវបានបោកបញ្ឆោតដោយការក្លែងបន្លំនោះមិនបានគោរពតាមក្រិតវិន័យរបស់ព្រះដោយធ្វើឱ្យសត្រូវរបស់ព្រះជាម្ចាស់បែរជាដូចបងប្អូនរបស់គាត់ ហើយបានចាកចេញពីព្រះយេហូវ៉ា។ ទង្វើរបស់គាត់គឺជាការក្រអឺតក្រទម។ ទីពីរគាត់មើលងាយការបើកសម្តែងរបស់ហោរា។ ព្រឹត្តិការណ៍ដែលពួកហោរាដែលមើលងាយការបើកសម្តែងត្រូវបានសម្លាប់ដោយសត្វតោ (៣៥-៣៦) បានបង្ហាញថាការដាក់បណ្តាសាគួរតែមកដល់យើងនៅពេលបើកសម្តែងត្រូវបានគេមើលងាយ។ ហើយអ័ហាប់ក៏ធ្លាក់ចូលក្នុងភាពមិនសប្បាយចិត្តដោយចាកចេញពីការបើកសម្តែង។ ទី ៣ គាត់ធ្លាក់ចូលកន្លែងស្លាប់ជំនួសកន្លែងបេនហាហាដ។ ជម្រើសខាងសាច់ឈាមមួយភ្លែតបាននាំមកនូវភាពមិនសប្បាយចិត្ត។ យើងគួរតែស្រឡាញ់បទគម្ពីរយ៉ាងជ្រាលជ្រៅដើម្បីទទួលបានព្រះគុណដែលបានសន្យាហើយរស់នៅក្នុងពន្លឺ។

១៦.ការវែកញែករវាងសេចក្តីពិតនិងមិនពិត (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ២២: ១-១២)

នៅពេលដែលបណ្តាប្រទេសនៅភាគខាងត្បូងនិងខាងជើងត្រូវបានរួបរួមគ្នាដើម្បីស្តារហ្គ្រាន់ត្ត្ពេ ចអ័ហាប់បានធ្លាក់ទៅក្នុងអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់ដោយធ្វើតាមពាក្យរបស់ពួកហោរាក្លែងក្លាយ។ តើមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យអ្វីខ្លះដែលអាចយល់បានរវាងការពិតនិងមិនពិត? ដំបូងយើងរៀនពីសារៈសំខាន់នៃសហការពិត។ ដោយសារអ៊ីស្រាអែលនិងយូដាជាសហគមន៍តែមួយព្រះវិហាររៀនពីការរួបរួមគ្នារវាងព្រះគ្រីស្ទនិងក្រុមជំនុំដែលជាការរួបរួមនៃសេចក្តីពិត។ យើងគួរតែធ្វើឱ្យសហគមន៍ដែលរួបរួមជាមួយនឹងសេចក្តីពិត (យ៉ូហាន ១៧: ៧)។ ទីពីរ យើងគួរតែរៀនពីការរួបរួមនៃសេចក្តីពិត។ ដូច្នេះពួកជំនុំត្រូវតែរៀនចេះវែកញែករវាងការពិតនិងមិនពិត។ ដូច្នេះយើងត្រូវបកស្រាយបទគម្ពីរហើយអនុវត្តតាមនៅគ្រប់រឿងទាំងអស់។ ទីបី យើងគួរតែរៀនទទួលការស្តីបន្ទោស។ ការពិតមកដល់យើងជារបៀបនៃការស្តីបន្ទោស។ អ័ហាប់បាត់បង់ឱកាសល្អដើម្បីស្តាប់សំលេងស្រទន់របស់ព្រះដែលបាននិយាយដោយមីកានៅក្នុងសេចក្តីទំនាយដ៏គួរឱ្យទាក់ទាញរបស់ហ្សីឌា។ នៅពេលដែលយើងបានទទួលការបើកសំដែងពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយ៉ាងល្អផ្ទេរដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយើងអាចទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ជាច្រើន។

១៧. ឧបាយកលនៃវិញ្ញាណបោកបញ្ឆោត (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ២២: ១៣-២៥)

តើវិញ្ញាណមិនពិតដែលមីកាបានឃើញមានលក្ខណៈអ្វីខ្លះ?

ទីមួយ វាច្រើនតែទាក់ទងនឹងវត្ថុនិយម។ ស្តេចដែលមានអ្នកបម្រើ ៤០០ នាក់ដាក់ទម្ងន់លើវា។ មានអត្រា ៤០០: ១ ។ វិញ្ញាណមិនពិតគឺខាងក្រៅហើយធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាមិនច្បាស់លាស់ដើម្បីកុំឱ្យយល់ពីការពិត។ ព្រះអម្ចាស់មិនធ្វើការដោយមិនបង្ហាញការពិតខ្លះទេ។ ទីពីរ ទ្រង់បានដាក់អាទិភាពលើបាតុភូតចម្លែក។ តាមរយៈការព្យាករណ៍ដូចគ្នានៅក្នុងការនិមិត្តជាច្រើនគឺការបោកបញ្ឆោតរបស់សាតាំង។ វាគួរឱ្យរន្ធត់ណាស់ក្នុងការចាប់ផ្តើមដោយលោភលន់។ ដូច្នេះពួកបរិសុទ្ធគួរតែដាក់អាទិភាពនៃសេចក្តីពិត។ ដើម្បីស្មោះត្រង់នឹងស្តង់ដារនៃព្រះបន្ទូល និងការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាផ្លូវរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ ដូច្នេះស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះចំណាប់អារម្មណ៍របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមកលើយើងហើយទីបំផុតអាចត្រឡប់ទៅរកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះវិញ។ រឿងទាំងអស់ដែលត្រូវមើលងាយរឿងនេះត្រូវតែជាឧបាយកលរបស់សាតាំង។

១៨. រស់នៅជាមួយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ខ្ញុំស្តេច ២២: ២៩-៤០)

អ័ហាប់ដែលត្រូវបានមីកាព្រមានអំពីបញ្ហានៃការវាយលុកទៅនឹងស៊ីរីត្រូវបានសម្លាប់នៅឯសង្គ្រាមយោងទៅតាមក្រឹត្យរបស់ព្រះ។ តើយើងរកឃើញចំនុចខុសគ្នាអ្វីខ្លះរវាងប្រាជ្ញារបស់ព្រះជាម្ចាស់និងប្រាជ្ញារបស់មនុស្ស? ទីមួយ ប្រាជ្ញារបស់មនុស្សមិនអាចរំលងប្រាជ្ញារបស់ព្រះបានឡើយ។ មីកាមានចិត្តដែលមានប្រាជ្ញាពីព្រះ ប៉ុន្តែអ័ហាប់ដែលត្រូវបានការពារដោយប្រាជ្ញារបស់មនុស្សត្រូវបានគេប្រទះឃើញដោយព្រួញមួយដែលត្រូវបានគេចៃដន្យ។ ទោះបីនមនុស្សនោះអនុវត្តកលល្បិច

របស់ខ្លួនក៏ដោយក៏ព្រះអម្ចាស់នឹងសំរេចតាមទ័យរបស់ទ្រង់ដែរ។ យ៉ូសាបាសបានធ្លាក់ចូលក្នុងបញ្ហានៅពេលដែលគាត់ស្វែងរកព្រះគុណរបស់ព្រះដោយចិត្តរាបទាបគាត់គួរតែបានសង្គ្រោះវិញ។ (១ របាក្សត្រ ១៨:៣១) យើងត្រូវមើលពន្លឺរបស់យើងតាមពន្លឺរបស់ព្រះ។

១៩. មេរៀនតាមរយៈចូសុជាត (ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ២២: ៤១-៥៣)

ចូសុជាតដែលបានឡើងគ្រងរាជ្យនៅអាយុ ៣៥ ឆ្នាំជាស្តេចអ៊ីស្រាអែលមួយអង្គបានគ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែលអស់រយៈពេល ២៥ ឆ្នាំហើយគាត់នៅតែជាគំរូពីរសម្រាប់យើង។ ដំបូងគាត់បានលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះព្រះអម្ចាស់តាំងពីគាត់នៅក្មេង។ វាពិតជាស្រស់ស្អាតខ្លាំងណាស់ក្នុងការថ្វាយ ជីវិតរបស់គាត់ដល់ព្រះជាអ្នកបង្កើតទាំងនៅវ័យក្មេង។ ព្រះទ្រង់មានវិបុលភាពនៅលើផែនដីបច្ចុប្បន្ន ហើយទ្រង់ក៏ត្រូវបានធានាថានឹងទទួលបានសេចក្តីសន្យាអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះនាពេលអនាគត។ ហើយព្រះបិងព្រះបិតា របស់ទ្រង់បានបង្កើតភាពស្មោះត្រង់និងភាពសុចរិតដោយបំផ្លាញរូបចម្លាក់ទាំងអស់ហើយត្រូវបានជំរុញឱ្យស្រលាញ់ភេទដូចគ្នាចូលទៅខាងក្រៅ។ ទីពីរ គាត់គឺជាគំរូនៃការផ្លាស់ប្តូរ។ ទោះបីជាគាត់នៅតែជាទីសក្តារៈលើភ្នំក៏ដោយនៅពេលដែលគាត់ជួបប្រទះការលំបាកខ្លះ។គាត់បានសម្របសម្រួលជាមួយអំពើអាក្រក់។ ជាពិសេសនៅពេលគាត់មានវិបត្តិគាត់បានតមហើយស្រែករកព្រះអម្ចាស់ហើយយកឈ្នះលើការរងទុក្ខដោយជំនឿ។ គ្រប់ពេលវេលាគ្រប់ទីកន្លែងព្រះវិហារត្រូវការមនុស្សអធិស្ឋាន។ ចូរយើងធ្វើតាមគំរូនៃភាពជាព្រះ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋានៈ

នៅសម័យ ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ដ៏សំខាន់ដើម្បីស្តារមុខមាត់របស់ព្រះគឺអេលីយ៉ា។ ទោះបីជាភាពងងឹតនៃរាជវង្សអ៊ីស្រាអែលខាងជើងមានភាពជ្រាលជ្រៅក៏ដោយព្រះបានធ្វើការដោយស្មោះត្រង់ដើម្បីរក្សាសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃព្រះគុណនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រតាមរយៈទ្រង់។ ហេតុអ្វីបានជាពួកកិច្ចបំរើរបស់ទ្រង់ធ្វើឱ្យរូបឆ្លុះព្រះមានលក្ខណៈដូចដើមវិញ? នោះគឺសុចរិតភាពមេត្តាករុណានិងស្មោះត្រង់។

1) ដោយសារតែព្រះទ្រង់ផ្ទុយពីរូបព្រះដែលជានិមិត្តរូប។
2) ដោយសារតែប្រជារាស្ត្រស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពមធ្យមដែលមានន័យថាការយល់ច្រលំខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេ។
3) ដូចលោកម៉ូសេធ្លាប់មានបទពិសោធន៍នៅមីតស៊ីណៃអេលីយ៉ាបានភ្លក់បទពិសោធន៍ដ៏អស្ចារ្យនៃវត្តមានរបស់ព្រះដែលជារូបដើមរបស់ព្រះ។ ព្រះបានធ្វើការរស់ឡើងវិញតាមរយៈមនុស្សម្នាក់។

4) ការងារនេះត្រូវបានសម្រេចដោយអំណាចអ្ងបីទិកទាំងនោះគឺ:ភ្លៀងដោយការអធិស្ឋានផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់នៅលើដីស្ងួតអស់រយៈពេលបីឆ្នាំ នេះធ្វើឱ្យយើងដឹងពី កិច្ចការនៃឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ តាមរយៈការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះផ្ទៃមេឃបានបើកហើយផ្លូវទៅរកព្រះបានលេចមកសំរាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ក្បាលរបស់សាតាំង ត្រូវបានកំទេចដោយអំណាចរបស់ព្រះ។ លទ្ធផលអាចត្រូវបានបំពេញដោយវត្តមាននៃការប្រោសលោះនៅក្នុង លោកិយនៃភាពគ្មានគុណធម៌ទាំងស្រុងដូចជាអ្នកជិះសេះក្រហមត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងជ្រលងភ្នំជ្រៅ។

អេលីយ៉ាជាការពិតរបស់យ៉ូហានបាទីស្ទហើយនៅពេលដំណាលគ្នានោះពន្ធកិច្ចបំរើដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់គួរតែជាការស្តារឡើងវិញនៃអេលីយ៉ា ហើយ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលជារូបភាពដើមរបស់ព្រះ។

ពង្សាវតារក្យត្រទី២

សេចក្តីផ្តើម

ព្រះបានធ្វើការសោយរាជ្យនៅក្នុង អ៊ីស្រាអែលតាមរយៈមុខតំណែងបីគឺ ស្តេច សង្ឆនិងហោរា ដើម្បីសំរេចផែនការអស់កល្បរបស់ទ្រង់ការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ ទាំងនោះគឺ៖ សេចក្តីមេត្តាករុណាសេចក្តីមេត្តាករុណានិងភាពស្មោះត្រង់ដូចជាផលដែលប្រកបដោយព្រះគុណនៃការប្រោសលោះនៅក្នុងនគររបស់ព្រះ។ ក្នុងចំណោមពួកគេហោរាមានតួនាទីសំខាន់ណាស់ពីព្រោះភាពស្មោះត្រង់គួរតែស្ថិតនៅលើគ្រឹះនៃលទ្ធិធិបតេយ្យ។ ទោះបីជាថ្ងៃនៃស្តេចដំបូងមានភាពងងឹតនៅក្នុងពិភពខាងវិញ្ញាណក៏ដោយព្រះបានបង្កើតសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងពួកគេតាមរយៈការបំពេញការងាររបស់ពួកហោរា។ អេលីយ៉ាគឺជាឧបករណ៍សំខាន់មួយដូចលោកម៉ូសេត្រូវបានព្រះប្រើសម្រាប់ថែរក្សាព្រះវិហារ។ អេលីយ៉ាគឺជាលោកម៉ូសេនៅគ្រានោះដែលជាគំរូនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលជាប្រធាននៃសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ។ ព្រះហស្តដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះបានធ្វើការនៅថ្ងៃនៃស្តេចទី ២ ដោយគ្មានជំនួយអ្វីឡើយ។ ជាពិសេសពន្ធកិច្ចរបស់អេលីសេជំនួសអេលីយ៉ា។ នៅវាល់ថ្ងៃព្រះបានរៀបចំនិងចាត់អ្នកបំរើរបស់ទ្រង់ ឲ្យ សម្រេចបាននូវសេដ្ឋកិច្ចអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងអំណាចព្រះត្រៃឯក។ ពន្ធកិច្ច របស់អេលីសេមានប្រសិទ្ធភាពជាងចំរើនបានច្រើនជាងអេលីយ៉ាទៅទៀត។ សៀវភៅបញ្ជាក់ការពិតដោយការបង្ហាញដូចខាងក្រោម។ អត្ថបទនេះបង្ហាញអំពីចរន្តប្រវត្តិសាស្ត្រតាមរយៈហោរានិងស្តេច តាមលំដាប់លំដោយ៖

១. អត្ថន័យនៃចំណែកទ្វេនៃការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

២. ពន្ធអេលីសេដែលធ្វើឱ្យយើងស្គាល់រសជាតិព្រះគុណនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។

៣. ក្រសួងនៃភាពស្មោះត្រង់ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងចំណោមស្តេចអាក្រក់ដោយពួកហោរាហើយ យើងក៏នឹងពិនិត្យមើលឡើងវិញនូវចរិតនៃការស្តារឡើងវិញនូវរូបសំណាករបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ។

I. អត្ថន័យនៃចំណែកទ្វេនៃការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ទីមួយការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះចេញមកពីប្រភពនៃព្រះចេស្តាដែលជាការគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យើងអាចដោះស្រាយបញ្ហានេះនៅក្នុងពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ៖ ការបង្ហាញរូបភាពជាស្តេចលើកទី ២ ផ្តោតសំខាន់ទៅលើជីវិតរបស់អេលីសេនិងការងារពន្ធកិច្ចរបស់គាត់។ ការស្តារឡើងវិញនូវរូបឆ្លុះរបស់ព្រះជាគោលបំណងនៃប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ព្រះត្រូវការមនុស្សដែលមានពេញដោយការបំផុសគំនិតពីព្រះ ពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណអាចបង្ហាញផលផ្លែនៅលើ លោកិយ។

1.ការទូលសូរព្រះអម្ចាស់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ១: ១-១២)

ក្នុងនាមជាអាបាសៀដែលជាកូនប្រុសរបស់ អ័ហាប់ ជាអ្នកថ្វាយបង្គំរូបព្រះរបស់គាត់បានបន្ត ហើយ មិនត្រលប់មករកព្រះទេ។ តាមរយ:គាត់តើយើងបានរៀនមេរៀនអ្វីខ្លះ? ដំបូងគាត់ស្វែងរកវិធីសាស្ត្រផ្សេងទៀត។ គាត់នៅឆ្ងាយពីជំនឿភ័យខ្លាច។ ដើម្បីដោះស្រាយគោលបំណងនៃការអធិស្ឋានគឺជាផ្តោតសេចក្តីជំនឿនិងទិសដៅនៃជីវិតរបស់គាត់។ អ្នកដែលស្តាប់ចម្លើយគឺអ្នកមានប្រាជ្ញា។ ទីពីរតើព្រះបានដាក់វិន័យពួកគេយ៉ាងដូចម្តេច? ព្រះបានចាត់អេលីយ៉ា ឲ្យ ព្រមានពួកគេ ហើយមានឱកាសប្រែចិត្ត។ ភ្លើងបានឆាបឆេះឡើងហើយអំណាចខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះបានបង្ហាញមកលើពួកគេ។

II. មនុស្សជំនិតរបស់ព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ១: ១៣-១៨)

ឧបាយដែលបានច្រានចោលការព្រមានចុងក្រោយរបស់អេលីយ៉ាដែលបានដាក់វិន័យដល់ប្រធានទីប្រាំនិងមនុស្សទីប្រាំបានស្លាប់ភ្លាមៗ។ នៅទីនេះយើងអាចដឹងពីផ្លូវដែលអ្នកជំនិតរបស់ព្រះគួរតែទៅ។ ទីមួយ អ្នកជំនិតរបស់ព្រះគួរតែបំពេញភារកិច្ចរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ អ្នកជំនិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់គោរពតាមបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់។ ទីពីរ អ្នកជំនិតនៃព្រះគួរតែមានបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ព្រះ។ យោងទៅតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ អ្វីដែលភ្លើងរបស់ព្រះបានឆេះមកលើយើងមានន័យថាព្រះធ្វើការតាមរយ:វិញ្ញាណរបស់ទ្រង់។ អំណាចចេស្តារបស់ព្រះបង្ហាញតាមរយ:ព្រះចេស្តារបស់ព្រះ។ ដូច្នេះប៉ូលបង្រៀនយើងពីធាតុ ៦ យ៉ាងដែលមនុស្សជំនិតរបស់ព្រះគួរតែមាន។ គាត់បានបង្រៀនថាមនុស្សជំនិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតនិងសេចក្តីគោរពដល់ព្រះជាម្ចាស់សេចក្តីជំនឿហើយគាត់ស្រឡាញ់មនុស្សហើយក៏មានការអត់ធ្មត់និងស្លូតបូតចំពោះខ្លួនឯងដែរ។ (១ ធីម៉ូថេ ៦:១១) សូម ឲ្យ ព្រះប្រើយើងដោយព្រះវិញ្ញាពបរិសុទ្ធ។

III. ផ្តល់ឱ្យយើងនូវចំណែកទ្វេនៃការបំផុសគំនិត (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ២: ១-១៥)

នៅក្នុងការលន់តួរអង្វររបស់អេលីយ៉ាដែលស្វែងរកស្មារតីទ្វេជាមរតករបស់កូនប្រុសច្បងតើយើងអាចស្វែងរកអ្វី? ដំបូងគាត់អាចដឹងពីតម្លៃនៃការបំផុសគំនិត។ គាត់អាចឃើញថាការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលនៅតែមាននៅក្នុងអេលីយ៉ាគឺមានតម្លៃបំផុត។ គាត់គឺចង់ស្វែងរកនគររបស់ព្រះនិងពរ។ (លូកា ១១:១៣) ទីពីរយើងអាចរៀនពីអំណាចនៃសេចក្តីជំនឿ។ មូលហេតុដែលគាត់អាចស្វែងរកវារហូតដល់ទីបញ្ចប់គឺជំនឿ។ ទោះបីជាគ្រូរបស់គាត់បានដាស់តឿនគាត់អោយឈប់ដើរតាមព្រះក៏ដោយក៏គាត់មិនបានឈប់ដែរ។ ទីបី យើងអាចរៀនពី ព្រះចេស្តាព្រះ។ ព្រះចេស្តារបស់ព្រះមករកយើងនៅពេលពួកយើងជឿអស់ពីសមត្ថភាពដើម្បីដើរតាមគន្លងដោយអស់ពីចិត្ត។ ទោះបីជាព្រះមិនមានសញ្ញាការអស្ចារ្យហេតុអ្វីក៏ នៅពេលគាត់វាយលើទឹកជាមួយនឹងសម្លៀកបំពាក់របស់គ្រូគាត់ទឹកត្រូវបានបែងចែក។ នៅក្នុងដំណើរការនៃការទូលសុំសេចក្តីជំនឿ នោះព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកលើយើងរួចទៅហើយ។ ចូរយើងស្វែងរកការបំផុសគំនិតទ្វេដងដែលបានសន្យានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ (អេភេសូរ ៥:១៨)

មនុស្សនៃការបំផុសគំនិត (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ២: ១៥-២៥)

អេលីសេបានប្រតិបត្តិពន្ធកិច្ចទ្វេដងដោយទូលសុំការលើកទឹកចិត្តទ្វេដងដោយអំណាចរបស់ព្រះ ។ តើគាត់បានបង្ហាញអ្វី? ទីមួយ ការអស្ចារ្យបានកើតឡើង។ ព្រឹត្តិការណ៍ដែលអេលីសេបានបែងចែកទន្លេយ៉ដាន់គឺជាការបង្ហាញជំនឿ។ ប្រសិនបើយើងចូលទៅជិតដោយជឿអំណាចនៃដំណឹងល្អការអស្ចារ្យនេះនឹងកើតឡើង។ (ម៉ាកុស ១៦: ១៧-១៨) នៅពេលយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទដែលជានៃសេចក្តីសុចរិតហើយមករកយើងដោយបន្ទាបខ្លួនការព្យាបាលដ៏អស្ចារ្យនឹងកើតឡើង។ ទីបី សិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណត្រូវបានបង្ហាញឱ្យដឹង។ អ្វីដែលក្មេងៗដែលសើចចំអកមាកងាយដល់ អេលីគីត្រូវបានសម្លាប់ដោយខ្លាឃ្មុំភ្ជុំគឺជាដៃដែលបានកសាងអំណាចខាងវិញ្ញាណ។ មនុស្សដែលមានការបំផុសគំនិតនៅតែជាបុរសនៃព្រះវិញ្ញាណ។ ចូរយើងទទួលការបំផុសគំនិតទ្វេដងនៃព្រះវិញ្ញាណ។

៥. ម្នាក់ដែលបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ៣: ១-១២)

អត្ថបទបង្ហាញថាយ៉ូសាបាសបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះនៅពេលដែលគាត់បានទៅប្រយុទ្ធជាមួយអេដុមហើយគ្មានទឹកនៅតាមផ្លូវនៃទីរហោស្ថានដោយសុំទឹកទទេដល់ហោរា។ តើអ្នកណាអាចទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់? ទីមួយមនុស្សដែលឆ្ពោះទៅរកព្រះនឹងទទួលបានព្រះគុណ។ ចំពោះយ៉ូហ្ស៉ាមមិនបានបម្រើព្រះយ៉ាងល្អទេ គាត់បានបង្ហាញអាកប្បកិរិយាស្លូតបូត ។ ព្រះគុណបានមកលើមនុស្សដែលលន់ទូរស្លូតបូតនឹងព្រះ។ (របាក្សត្រទី ២ ១៧: ៩) ទីពីរ នៅពេលយើងជួបរឿងលំបាកហើយស្វែងរកព្រះយើងទទួលបានព្រះគុណ។ ចូបាសាខុសពីនឹងយ៉ូរ៉ាម គាត់ចងចាំព្រះយេហូវ៉ាក្នុងស្ថានភាពមានវិបត្តិហើយស្វែងរកព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ការប្រតិបត្តិ

ជំនឿរបស់មនុស្សម្នាក់អាចជួយសង្គ្រោះប្រទេសចេញពីស្ថានភាពវេទនា។ អ្វីដែលយើងត្រូវការនៅក្នុងថ្ងៃច្របូកច្របល់គឺមនុស្សតូចតាចណាស់ដែលបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះ។ តាមរយៈការប្រែចិត្តពីអំពើបាបយើងត្រូវតែទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះជាមុនសិន។

៦. ផ្លូវរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ៣: ១៣-២៧)

ក្នុងករណីដែលអ៊ីស្រាអែលយកឈ្នះលើជនជាតិម៉ូអាប់តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះពីរបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការ? ទីមួយ ព្រះបានធ្វើការក្នុងការផ្លាស់ប្រែ។ ទោះបីជាគាត់ស្វែងរករូបព្រះនៅពេលគាត់ស្វែងរកអេលីសេហើយទាមទារជំនួយខ្លះដល់ពួកហោរា ជារបៀបដែលនៅចំពោះមុខពួកគេ។ ទីពីរ ព្រះបានធ្វើការតាមរយៈការដោយការបើកសម្តែងពីព្រះវិញ្ញាណ។ នៅពេលពិណត្រូវបានលេងដោយមនុស្សជាក់លាក់ដែលអេលីសេបានលឺសម្លេងនៃ ការបើកសម្តែងរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យោងទៅតាមបើកសម្តែងនៃ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលពួកគេអាចធ្វើ ដើម្បីធ្វើតាមពាក្យនៃបទគម្ពីរគួរតែធ្វើបើកសម្តែងរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ទីបីព្រះទ្រង់បានធ្វើការ។ ថាព្រះបានបញ្ជូនទឹកហើយសត្រូវបានគេយល់ច្រឡំការពិតគឺជា របស់ព្រះហស្តព្រះ។ ចូរយើងយកជ័យជំនះ តាមមាគ៌ារបស់ព្រះជាម្ចាស់។

៧. មាគ៌ាដែលព្រះបង្ហឹកយើង (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ៤: ១៧-៣៧)

តាមរយៈស្ត្រី ម្នាក់ដែលបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះតាមរយៈការបម្រើព្យាពួកហោរា យើងអាចដឹងថាព្រះអម្ចាស់បានបណ្តុះបណ្តាលរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ទីមួយព្រះបានបណ្តុះបណ្តាលពួកគេតាមរយៈការអស្ចារ្យ។ ស្ត្រីដែលគ្មានកូនបង្កើតបានកូនម្នាក់ហើយកូនដែលបានស្លាប់ត្រូវបានរស់ឡើងវិញ គឺបង្ហាញពីព្រះហស្តរបស់ព្រះដែលបានធ្វើការតាមរយៈពួកហោរា។ ព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេផ្តោតអារម្មណ៍លើព្រះដែលជាប្រភពនៃព្រះចេស្តារ។ ការអស្ចារ្យទាំងមូលផ្តោត ទៅនឹងព្រះ។ ទីពីរ ព្រះបានបង្ហាត់បង្រៀនពួកគេដោយការរងទុក្ខខ្លះ។ រាល់បញ្ហាតូចនិងធំវាមាន ពិតនៅក្នុង លោកិយ។ ស្ត្រីដែលរៀនពីភាពរាបទាបការគោរពប្រតិបត្តិដល់មនុស្សរបស់ព្រះគួរតែមានតាមសូរទ្រាំចិត្តជាច្រើនហើយស្វែងរកព្រះរាជាណាចក្រនៃព្រះនិងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ជាមុន។(ម៉ាថាយ ៦:៣៣) យើងគួរទទួលការបង្ហឹកបង្ហាត់ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះដើម្បី ឲ្យ ព្រះប្រើប្រាស់យើង។

៨.ដំណើរការនៃការជាសះស្បើយ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ៥: ១-១៤)

តើណាម៉ានបានទទួលការព្យាបាលដ៏អស្ចារ្យចេញពីរោគឃ្លង់របស់គាត់តាមរយៈដំណើរការអ្វី? ដំបូងវាត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយកាន់ពាក្យតូច។ គាត់បានដើរដោយជំនឿក្នុងស្ថានភាពដែលមិនអាចទៅរួចដោយធ្វើតាមការដាស់តឿនរបស់អ្នកបំរើស្រី។ ព្រះនៃសេចក្តីស្រឡាញ់បានរៀបចំអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដើម្បីស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងងាយស្រួលគ្រប់ពេលគ្រប់ទីកន្លែង។ ប្រសិនបើ

នរណាម្នាក់បានទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគាត់អាចទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាប្រព័ន្ធ។ វាមានប្រសិទ្ធិភាពជានិច្ចនូវការពិតដែលថាជំនឿនិងទុកចិត្ត អាចធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាង។ ទីពីរ វាគួរតែដើរឆ្លងកាត់ការល្បងលរមួយចំនួន។ នៅក្នុងដំណើរការនៃការគោរពប្រតិបត្តិការមានល្បួងមួយចំនួនបានកើតមានលើគាត់ទោះបីគាត់ត្រូវបានគេមើលងាយចំពោះអាកប្បកិរិយាមិនលំអៀងរបស់ពួកហោរានិងស្ថានភាពទន់ខ្សោយក៏ដោយគាត់បានគោរពតាមបញ្ជារបស់គាត់ជាបទបញ្ជារបស់ព្រះ។ ទីបីគាត់បានស្តាប់បង្គាប់រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ គាត់បានដោះសញ្ញាណទូទៅចេញពីស្មារបស់គាត់ហើយដោះសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ចេញហើយចូលទៅក្នុងទឹកចំនួន ៧ ដង។ បន្ទាប់មកការអស្ចារ្យបានកើតឡើង។ ក្នុងនាមជាអ្នកបំរើនៅឯផ្ទះពិធីរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍នៅកាណាណ បានដាក់ទឹកចូលពាងក៏ក្លាយជាស្រាទំពាំងបាយជូរ គឺដោយបានគោរពតាមដោយស្មោះត្រង់។ ការគោរពប្រតិបត្តិគឺប្រសើរជាងការអស្ចារ្យ។

៩, វិធានការដើម្បីទទួលគ្រប់គ្រងព្រះគុណ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ៥: ១៥-២៧)

ការអស្ចារ្យនៃការព្យាបាលគឺសំខាន់ជាងការគ្រប់គ្រងព្រះគុណ។ តើយើងអាចគ្រប់គ្រងព្រះគុណបានយ៉ាងដូចម្តេច? ដំបូងយើងត្រូវបដិសេធអំណោយដែលយើងទទួលបានយ៉ាងងាយស្រួលដើម្បីរក្សាជំនឿបរិសុទ្ធ។ ណាម៉ានបានថ្វាយទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់គាត់ដល់ព្រះតែអេលីសាបានបដិសេធព្រោះគាត់ចង់ដាក់ជំនឿលើព្រះ។ ទី ២ យើងត្រូវប្រយ័ត្នពីការសម្រេចចិត្ត។ ហេ្គស៊ីបានយកកំណប់នោះដោយបោកបញ្ឆោត។ ណាម៉ាន (២២-២៤) ត្រូវបានចាប់យកដោយជំងឺឃ្លង់ដោយការលោភលន់របស់គាត់។ មនុស្សដែលទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះគួរតែប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះការលាក់ពុតនិងការលោភលន់។ ដើម្បីធំធាត់នូវជំនឿរបស់យើងផ្ទាល់យើងត្រូវតែប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងការជំពប់ដួល។ចូរធ្វើតាមជំនឿរបស់អេលីសេ។

១០. អំណាចនៃការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ៨: ១-១៣)

អេលីសេដែលមានចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណគឺជាគំរូរបស់យើងព្រោះគាត់បានដោះស្រាយបញ្ហាមួយចំនួនដោយការយល់ដឹងពីព្រះវិញ្ញាណហើយបានជួយសង្គ្រោះវាចេញភ័យខ្លាច។ តើយើងអាចទទួលវាដោយរបៀបណា? ដំបូងយើងត្រូវស្វែងរកវាដោយជំនឿ។ អេលីសេដែលបានទទួលអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណសាងសង់ត្រសាល ហើយបានជួយសង្គ្រោះប្រទេសរបស់គាត់ចេញពីវិបត្តិ។ នរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមមនុស្សដែលត្រូវបានកើតឡើងវិញអាចមានអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណពីព្រោះព្រះបានសន្យានឹងគាត់។ ដោយមិនមានអំណោយទានអណ្តាតឬអំណោយទានព្យាបាលនោះអំណោយពិសេសមួយទៀតនៃព្រះវិញ្ញាណអាចត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យយើង។ គ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់រូបមានអំណោយទានផ្ទាល់ខ្លួនពីព្រះវិញ្ញាណ។ តាមរយៈការអធិស្ឋានដល់ព្រះដោយស្មោះយើងគួរតែស្វែងរកអំណោយរបស់យើងហើយអភិវឌ្ឍខ្លួនដើម្បីត្រូវបានប្រើដោយព្រះ។ ទីពីរ យើងគួរតែទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះដោយ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៃព្រះវិញ្ញាណផ្តោតលើការសំអេច

បាននូវសាមគ្គីភាពនៃក្រុមជំនុំ (១ កូរិនថន ១២: ១៣) ប៉ុន្តែអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានអនុញ្ញាតសម្រាប់គុណ នៃព្រះដល់ពួកជុំនំនិងផលប្រយោជន៍របស់អ្នកជិតខាង។ យើងគួរតែរស់នៅដើម្បីអនុវត្តអំណោយសម្រាប់ជីវិតរបស់យើងឱ្យបានល្អ។

១១. ការសម្តែងព្រះហ័យរបស់ព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ៨: ៧-២៤)

អត្ថបទនេះ លោកបិនហាបាតបានស្លាប់ដោយសារជំងឺរបស់គាត់។ ហាសាអែលហើយត្រូវបានទាយអំពីអនាគតរបស់យ៉ូរ៉ាមអេដុមនិងរីភីណាបង្ហាញពីកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ទីមួយ លោកិយនឹងត្រូវបានបំពេញតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ ព្រះជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែលយូដាស្រុកអេដំមរ៉ាជានិងអារ៉ាមហើយទ្រង់ក៏បានគ្រប់គ្រងលើជ័យជំនះនិងបរាជ័យនៃសង្គ្រាមបញ្ហានៃជីវិតនិងការស្លាប់និងការធ្លាក់ចុះនិងការធ្លាក់ចុះនៃប្រជាជាតិមួយ។ ហេតុដូច្នេះហើយយើងត្រូវទូលអង្វរថាយើងក្រឡេកមើលបំណងព្រះហ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយរាបសារហើយ ព្រះនឹងត្រូវបានបំពេញ។ ទីពីរ ព្រះធ្វើការនៅចំកណ្តាលចង្កៀង។ ចង្កៀងដែលព្រះអនុញ្ញាតឱ្យប្រជាជនបានចង្អុលបង្ហាញអំពីព្រះមេស៊ីដែលជាព្រះគ្រិស្តយេស៊ូដែលនឹងយាងមកលោយកិយ។ ទីបីឆន្ទៈរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានសាងសង់ដោយព្រះផ្ទាល់សម្រាប់យើង។ ការសម្រេចទំនាយរបស់អេលីស្សា (១០-១២) បង្ហាញពីវិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះដើម្បីសំរេចតាមពាក្យរបស់គាត់។ ក្តីសង្ឃឹមតែមួយគត់នៃជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយឆន្ទៈរបស់ព្រះ។ ទីបី ព្រះហ័យរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានសាងដោយព្រះទ្រង់ផ្ទាល់សម្រាប់យើង។ ការសម្រេចទំនាយរបស់អេលីសេ បង្ហាញពីបែបបទរបស់ព្រះដើម្បីសំរេចតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ក្តីសង្ឃឹមតែមួយគត់នៃជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយតាមព្រះទ័យរបស់ព្រះ។

១២, របៀបនៃព្រះអម្ចាស់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ៨: ២៥-៩: ១០)

តើអត្ថបទបង្ហាញថាព្រះមានព្រះហ័យរបស់ទ្រង់ក្នុងដាក់ស្ថានភាពទុកលំបាកដល់យើងយ៉ាងដូចម្តេច? ទីមួយ ព្រះបានធ្វើកិច្ចការរបស់មនុស្សលោក។ នៅពេលយ៉ូរ៉ាមបង្ករគ្រោះថ្នាក់នៅសមរភូមិហើយប្រជាជាតិរបស់គាត់ត្រូវបានរង្គោះរង្គើព្រះជាម្ចាស់បានសំរេចតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់ ទោះបីពួកគេព្យាយាមរួបរួមគ្នាដោយការទៅមើលជំងឺជម្ងឺនេះក៏ដោយក៏ព្រះហស្តរបស់ព្រះបានទៅមុខពួកគេដែរ។ មានតែទ្រង់ទេដែលជាម្ចាស់នៃព្រះអម្ចាស់។ ទីពីរ ព្រះបានធ្វើការតាមរយៈសិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណសម្រាប់ផែនការរបស់ទ្រង់។ នៅពេលព្រះស្វែងរកមនុស្សដែលស្តាប់បង្គាប់នៅក្នុងពិភពលោកសូមឱ្យយើងឆ្លើយតបចំពោះទ្រង់ដោយអំណរជានិច្ច។

១៣.មនុស្សនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ៩: ៣០-១០: ១៤)

នៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍សោកនាដកម្មដែលកូនប្រុស ៧០ នាក់របស់អ័ហាប់និងញាតិសន្ធានិងបងប្អូនរបស់គាត់ត្រូវបានសម្លាប់ហើយយើងអាចរៀនពីរមេរៀន។ ទីមួយ ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះត្រូវតែមានពិតប្រាកដ។ ការស្លាប់ចុងក្រោយរបស់អ៊ីសា្សអែលដែលបានបង្កើតរូបព្រះហើយសម្លាប់ហោរារបស់ព្រះបង្ហាញពីភាពទុច្ចរិតនៅចំពោះព្រះ។ ព្រះជាម្ចាស់បានជួសជុលការស្លាប់របស់លោកណាបោតដោយវេទនា។ គោលការណ៍ដែលថាព្រះនឹងប្រទានពរដល់មនុស្សម្នាក់ដើម្បីប្រទានពរដល់ពួកជុំនំប៉ុន្តែចំពោះអ្នកក្នុងលោកិយផ្សេងទៀតដើម្បីជ្រៅលទោស ជានិច្ច។ ទីពីរ យើងគួរលះបង់ខ្លួនដើម្បីការរីកចម្រើននៃជំនឿរបស់យើង។ ការតបស្នងរបស់ជូដាតគឺវេទនាណាស់។ ការឆ្លើយតបយ៉ាងខ្លាំងនៃការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់ដោយសម្លាប់បងប្អូនរបស់អាគីយ៉ាចេញពីសកម្មភាពលោភលន់របស់គាត់។ រឿងដែលមានទំនោរនិងប្រាជ្ញាត្រូវតែចេញពីចិត្តលោភលន់របស់គាត់។ យើងត្រូវតែអនុវត្តតាមគោលការណ៍ដែលមាននៅក្នុងព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ចូរយើងក្លាយជាមនុស្សនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយរក្សាការស្មោះត្រង់។

II. ពន្ធកិច្ចរបស់អេលីសេ

១. ការបរាជ័យនៃការកែទម្រង់របស់ជេហ៊ូ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ១០: ១៥-៣៦)

ទោះបីជា Jehudath បានបង្កើតសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះយ៉ាងខ្លាំងដោយសម្លាប់ប្រជាជនគោរពបូជារូបព្រះទាំងអស់នៅទីបំផុតដោយសារតែគាត់មិនបានធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទាំងស្រុងគាត់ត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយព្រះ។ តើការកែទម្រង់ពិតប្រាកដគឺជាអ្វី? ទីមួយយើងគួរតែធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ព្រឹត្តិការណ៍ដែលយេហូដាបដែលជាកូនចៅរបស់លេចាប បានសម្លាប់អ្នកគោរពបូជាព្រះបាលដោយការបោកបញ្ឆោតជាក់លាក់ជាពិត មិនមែនជាការចង់ធ្វើតាមចំណេះដឹងពិតទេ។ ការកែទម្រង់ពិតគឺអាស្រ័យទៅលើការធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងស្មោះត្រង់។ នៅពេលយើងស្គាល់បទគម្ពីរការកែប្រែពិតប្រាកដនិងការរស់ឡើងវិញដ៏ពិតនឹងកើតឡើង។ ទីពីរ ការគោរពលះបង់គួរតែត្រូវបានអនុវត្តតាម។ ការកែទម្រង់របស់ជូហ្ជាដាតត្រូវបានបរាជ័យដោយចំណង់តែចិត្តគាត់ បានលុបចោលការកោតខ្លាចព្រះ។ យើងគួរតែរៀនពីអាកប្បកិរិយារបស់ប៉ុលដែលខ្លួនគាត់បានព្យាយាមដើម្បីទទួលបានការសង្គ្រោះពេញលេញនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់។

២. ការកែទម្រង់យេហូដា (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ១១: ១-១២: ៣)

តាមរយៈការកែទម្រង់យេហូដាដាយើងអាចរៀនលក្ខណៈពីរយ៉ាងដែលព្រះបានប្រើក្នុងកិច្ចការរបស់លោក។ ទីមួយពួកគេមានគោលបំណងជាក់ស្តែងសម្រាប់នគរព្រះ។ Adalra បានសម្លាប់កូនប្រុសរបស់ស្តេចយ៉ារយ៉ៅព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើអោយ Joshia រត់គេចខ្លួនតាមរយៈយេហូដា។ ទោះបីយើងប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាលំបាកយ៉ាងណាក៏ដោយនៅពេលដែលយើងធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្លូវនៃភាពរុងរឿងនឹងត្រូវបើកនៅមុខយើង។ នៅពេលយើងស្វែងរកនគរព្រះ របស់ព្រះជា

ម្ចាស់និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គជាមុនសិនព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើអោយយើងមានភាពរុងរឿង។ ទីពីរពួកគេគួរតែស្តារតាំងសញ្ញាឡើងវិញ។ កាលដែលស្ថានការណ៍ត្រូវបានដោះស្រាយយ៉ាងល្អ នោះយេហូដាដាបានលះបង់ខ្លួនដើម្បីធ្វើការតាំងសញ្ញានេះឡើងវិញ។ ស្តេចបានបំផ្លាញអាសនៈ សក្តារៈបូជាទាំងអស់ហើយសម្លាប់ស្តេចអាដាឡាហ្ហូហើយតែងតាំងយ៉ូអាប់ជាស្តេចស្រុកយូដា។ រឿងបែបនេះគឺត្រូវបំពេញតាមការតាំងសញ្ញា។ អេលីយ៉ាបានរកឃើញការតាំងសញ្ញានេះដោយ សង់ថ្ម ១២ ដុំ។ ការស្តារឡើងវិញនៃសេចក្តីសញ្ញានឹងធ្វើឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូរពិតប្រាកដហើយមានអំណរហើយសេចក្តីសុខសាន្តនឹងកើតមានដល់ពួកយើង។ សូមឱ្យយើងមានការកែទម្រង់ពិតប្រាកដដោយលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះ។

៣. ការបង្រៀនដែលយ៉ូហាសបានផ្តល់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ១២: ៤-២១)

តាមរយៈយ៉ូហាសដែលឡើងសោយរាជ្យជាស្តេចយូដានៅគ្រាលំបាក តើយើងរៀនអ្វីខ្លះអំពីការកែទម្រង់? ទីមួយការកែទម្រង់បានចាប់ផ្តើមដោយការថ្វាយបង្គំជាថ្មី។ ការងាររបស់គាត់ដែលប្រតិបត្តិដោយការដឹកនាំរបស់យេហូដាគឺដើម្បីកសាងទីសក្តារៈ ឡើងវិញពីព្រោះទំនាក់ទំនងត្រឹមត្រូវជាមួយព្រះបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការគោរពបូជាពិត។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយគាត់បានបដិសេធសំភារៈផ្ទាល់ខ្លួន ហើយជួសជុលទីសក្តារៈ ដោយការថ្វាយដោយស្ម័គ្រចិត្តរបស់ប្រជាជន។ ទីពីរ វាគឺជាការកែទម្រង់ដែលដឹងអំពីធាតុដើមបរិសុទ្ធ។ តាមរយៈការផ្តល់សំភារៈបរិសុទ្ធជាដំបូងដល់កម្មករដែលបម្រើការនៅក្នុងទីសក្តារៈ ដោយស្មោះត្រង់ការលះបង់គ្រឿងបូជា និងដង្វាយធួនគួរតែត្រូវបានថ្វាយសម្តេចសង្ឆ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលមានជំនឿខ្សោយត្រូវបានវាយប្រហារដោយហាស្សាលបានប្រគល់សម្ភារៈបរិសុទ្ធដល់គាត់ជាមធ្យោបាយសម្របសម្រួល។ ហើយមិនបានបំបែកកន្លែងខ្ពស់ហើយទីបំផុតគាត់ត្រូវបានសម្លាប់ដោយអ្នកបំរើស្មោះត្រង់របស់គាត់។ ចូរយើងថ្វាយខ្លួនរបស់យើងជាយញ្ញបូជាដែលមានជីវិតចំពោះព្រះអម្ចាស់។ (យ៉ូហាន ៤:២៤)។

៤, ជីវិតស្មោះត្រង់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ១៣: ១-១៣)

នៅក្នុងអត្ថបទដែលថាការរស់ឡើងវិញនិងការបំផ្លាញប្រជាជាតិមួយពឹងផ្អែកលើភាពស្មោះត្រង់មុនពេលដែលព្រះបានរៀនតើយើងបានរៀនអ្វីខ្លះ? ទីមួយ ព្រះគឺជាបទដ្ឋាននៃភាពស្មោះត្រង់។ ទោះបីមនុស្ស វាយតម្លៃថាល្អក៏ដោយសំខាន់ជាងនេះទៅទៀតគឺការវាយតម្លៃរបស់ព្រះ។ នៅពេលដែលនគរខាងជើងចាកចេញពីអំពើបាបរបស់យេរ៉ូបោមព្រះជាម្ចាស់បានដាក់វិន័យពួកគេដោយដៃរបស់ស៊ីរី។ ភាពស្មោះត្រង់មានន័យថាជីវិតនៅចំពោះព្រះ។ ទីពីរ តើយើងអាចស្មោះត្រង់ដោយរបៀបណា? ពេលដែលយ៉ូអាហាសបានទូលអង្វរព្រះយេហូវ៉ាយ៉ាងអស់ពីចិត្តនោះព្រះបានបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់គាត់។ ភាពស្មោះត្រង់គឺជាផលផ្លែដែលយើងបានទូលថ្វាយព្រះអម្ចាស់រាល់ថ្ងៃ។ ហើយនៅពេលដែលយើងលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះយើងអាចដើរដោយភាពស្មោះត្រ

ង់។ ព្រះទ្រទ្រង់យើងជានិច្ចនៅពេលយើងស្វែងរកព្រះដែលបានជួយសង្គ្រោះយើងតែម្នាក់ឯង។ យេហូសដែលគ្រប់គ្រងប្រទេសអ៊ីស្រាអែលខាងជើងអស់ ១៦ ឆ្នាំបានបរាជ័យក្នុងការបម្រើព្រះ។ សូមឱ្យយើងត្រូវបានប្រើដោយព្រះដោយឈរយ៉ាងរឹងមាំលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

៥. ព្រះជាម្ចាស់ស្មោះត្រង់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ១៣: ១៤-២៥)

តើអត្ថបទបង្ហាញអ្វីអំពីព្រះ? ទីមួយទ្រង់គឺជាព្រះដ៏ស្មោះត្រង់។ សកម្មភាពរបស់ស្តេចដើម្បីបាញ់ព្រួញទៅលើអាកាសមានន័យថាការសង្គ្រោះចេញពីអារ៉ាម។ វាបង្ហាញថាព្រះស្មោះត្រង់ពីព្រោះគាត់ធ្វើតាមអ្វីដែលគាត់បានសន្យា។ អេលីសេដែលអ្នកស្មោះត្រង់នឹងព្រះបានធ្វើការបន្ទាប់ពីគាត់បានស្លាប់នៅលើផែនដី។ ថាសាកសពដែលត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងឆ្អឹងរបស់គាត់ត្រូវបានរស់ឡើងវិញមានន័យថា អ្នកដែលជឿលើព្រះដ៏ស្មោះត្រង់ធ្វើបន្ទាល់ពីព្រះជាម្ចាស់ជារៀងរហូត។ ទីពីរ ព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេចូលរួមក្នុងសិរីល្អរបស់ទ្រង់។ ថាយ៉ូហាសបានបុកដីបីដងមានន័យថាដើម្បីទទួលបានជ័យជម្នះបីដង ហើយបង្ហាញថាព្រះបានផ្តល់ឱកាសជាច្រើនដល់ពួកគេសម្រាប់ការចូលរួមក្នុងសិរីល្អរបស់ព្រះ។ ដូចជាព្រះយេស៊ូវបានបញ្ជាទៅម៉ារានិងម៉ាថាឱ្យបើកផ្នាំងថ្មហើយយកក្រណាត់ល្អរបស់ទ្រង់ចេញដើម្បីចូលក្នុងសិរីល្អរបស់ទ្រង់។ យើងត្រូវប្រើឱកាសចូលរួមនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។

៦.យុត្តិធម៌គឺរស់នៅ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ១៤: ១៧-២៩)

អត្ថបទបានបង្ហាញថាព្រះបានសំរេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ទោះបីថ្ងៃនោះជាស្ថានការណ៍អាក្រក់ដែលជាលក្ខណៈនៃការគ្រប់គ្រងរបស់អាម៉ាសានិងយេរ៉ូបោមក៏ដោយ។ តើព្រះជាម្ចាស់នឹងសំរេចយ៉ាងដូចម្តេចក្នុងចំណោមភាពច្របូកច្របល់នៃរឿងរបស់មនុស្ស? ដំបូងអាម៉ាសាបានកាន់កាប់ស្រុកអេដុមប៉ុន្តែគាត់បានបះបោរដោយសារតែភាពក្រមិនស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់ត្រូវបានរត់គេចនិងសម្លាប់ដោយសត្រូវរបស់គាត់។ មានជ័យជំនះពិតប្រាកដគឺជាមនុស្សដែលត្រូវដើរលើផ្លូវនៃការបន្ទាបខ្លួនដោយបោះចោលភាពក្រអឺតក្រទមមិនស្តាប់បង្គាប់។ ទីពីរ យេរ៉ូបោមទី ២ នាំមកនូវការរស់ឡើងវិញខាងសេដ្ឋកិច្ចនៅអ៊ីស្រាអែលតែមិនបានរស់នៅជាមនុស្សស្មោះត្រង់ទេ។ ផែនការព្រះដែលបានបញ្ជូនយ៉ូណាសទៅនីនីវេសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អនិងការស្តារដាម៉ាសនិងហាម៉ាសឡើងវិញបានមកពីការអាណិតអាសូររបស់ព្រះ។ នៅក្នុងការធ្លាក់ទឹកចិត្តខាងវិញ្ញាណយើងត្រូវតែប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើងហើយរៀនពីរបៀបនៃការបន្ទាបខ្លួន។ ហើយយើងក៏ត្រូវទទួលស្គាល់ថាភាពសំបូរបែបរបស់យើងគួរតែត្រូវបានចែករំលែកដល់អ្នកខ្វះខាត។

៧. ការប្រមូលផ្តុំនៃព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ១៥: ២៣-៣៨)

ព្រះដែលត្រួតត្រាអ្វីៗទាំងអស់បានបង្ហាញពីអំណាចរបស់គាត់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលនិងបានសង្កេតមើលរឿងបីយ៉ាងក្នុងរាជវង្សបេកយ៉ាបេបេហ្គាហ្ស៊ូសនិងជ្ជូដាម។ ទីមួយ ទ្រង់ទតមើល

សកម្មភាពអាក្រក់។ ទ្រង់តែងតែទតមើល លើអំពើបាបរបស់យេរ៉ូបោមជានិច្ច។ នៅពេលយើងប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើងសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏ពិតនឹងចាប់ផ្តើម។ ទីពីរ គាត់ផ្តោតលើភាពស្មោះត្រង់។ ភាពស្មោះត្រង់របស់ចូដាមនៅក្នុងខ ៣៤ គឺជាផ្លែដែលឪពុករបស់គាត់ ត្រូវបានដាក់វិន័យ។ យ៉ូឌាមដែលបានសង់ទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះយេហូវ៉ាមិនបានស្មោះត្រង់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ទេ។ ភាពស្មោះត្រង់គឺជាភាពស្មោះត្រង់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ វាពិតជាមានតម្លៃណាស់ដែលយើងរស់នៅក្នុងជីវិតដ៏ស្មោះត្រង់ជាព្រះបន្ទូល។ ពេលវេលាដែលការរស់ឡើងវិញនៃថ្ងៃណ្ងាអណ្ងាសពេលវេលារស់ឡើងវិញនៃព្រះវិហារអាន់ទីយ៉ូកនិងពេលវេលាត្រឡប់មកវិញនៃប៉ូលីនីនី។ យើងគួរតែសន្សំពេលវេលានៅគ្រាលំបាកនាពេលបច្ចុប្បន្ន។

៨. មើលភាពស៊ីចង្វាក់គ្នា (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ១៧: ២៤-៤១)

សាសនាគឺជាគោលដៅដែលសាតាំងវាយប្រហារជានិច្ច។ ទីមួយ លក្ខខណ្ឌដ៏ត្រឹមត្រូវនៃកន្លែងខ្ពស់និងរូបព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងហើយស្តេចស្រុកអាស្ស៊ីរីបានបញ្ជាឱ្យប្រទេសនីមួយៗរក្សាជំនឿសាសនារបស់គេជាគោលនយោបាយអាណានិគមដើម្បីបំបែកភាពបរិសុទ្ធ។ គេបានអនុញ្ញាត ឲ្យប្រជាជាតិទាំងអស់គោរពបូជារូបព្រះហើយផ្លាស់ប្តូរជំនឿរបស់ពួកគេទៅលើព្រះយេហូវ៉ា។ គោលនយោបាយនេះត្រូវបានបន្តបន្ទាប់ពីភាគខាងជើងនិងខាងត្បូងត្រូវបានបែងចែកនិងធ្វើឱ្យពួកសាម៉ារី កំពុងធ្លាក់ក្នុងភាពងងឹតខាងវិញ្ញាណ។ ទីពីរ នេះបានធ្វើឱ្យគាត់ចាកចេញពីព្រះឆ្ងាយ។ ដូចគ្នានឹងន័យទីមួយមិនត្រូវបានជួសជុលជំហានបន្ទាប់នឹងខុសទោះបីមុនពេលដែលព្រះគ្រីស្ទយាងមកទីនេះក៏ដោយក៏គ្មានសង្ឃឹមទេ។ ប៉ុន្តែដូចជាដំណឹងល្អនឹងត្រូវប្រកាសដល់ពួកគេការងារថ្មីបានកើតឡើង។

៩.វិធីដែលអាចឈ្នះខ្មាំងសត្រូវ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ១៨: ១៧-៣៧)

តើរ៉ាបហ្សាអាចយកឈ្នះរឿងនេះយ៉ាងដូចម្តេច? ទីមួយ គាត់ពឹងផ្អែកលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។ ទោះបីគាត់ជាអ្នកធ្វើកំណែទម្រង់វ័យក្មេងគាត់បានសម្របសម្រួលជាមួយជនជាតិអាសស៊ីរតាមរយៈការផ្តល់ទ្រព្យសម្បត្តិដល់ទីសក្តារៈប៉ុន្តែទីបំផុតស្តេចនឹងត្រូវបរាជ័យ។ ស្តេចស្រុកអាស្ស៊ីរីបានចំអកដល់ហេសេគាដើម្បីទទួលបានឯកសារចុះចាញ់ដោយការទាក់ទាញរបស់រ៉ាបសាក។ ទោះបី លោកហេសេច ខ្សោយហើយញ័រយ៉ាងណាក៏ដោយគាត់បានអធិស្ឋាន។ បន្ទាប់មកព្រះបានទទួលយកការអង្វររបស់គាត់ហើយបានចំណាយអ្វីដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់សេចក្តីមេត្តាពីការអធិស្ឋានរបស់គាត់។ ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះពួកគេអោយរួចផុតពីខ្មាំងសត្រូវ។ ទីពីរ គាត់បានយកឈ្នះពួកគេដោយ បញ្ហា។ គាត់បាននាំសំបុត្រចំអកឡកឡឺយដែល ឡាបសាកបានជូនគាត់នៅចំពោះព្រះនៅទីសក្តារៈ។ អ្នកស្វែងរកការពិតបង្ហាញពីបញ្ហារបស់គាត់ចំពោះព្រះដោយស្មោះត្រង់ចំពោះគាត់។ យើងគួររៀនការអធិស្ឋានដូចហេសេគាល។

១០.ការកែទម្រង់ហេសេគា (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ១៨: ១-១៦)

តើហេសេគាដែលមានអាយុ ២៥ ឆ្នាំមានតួនាទីជាស្តេចអ៊ីស្រាអែលដូចម្តេច? ទីមួយគាត់បានបំផ្លាញរូបព្រះ។ ដោយសារគាត់បានសម្លាប់នៅចំពោះមុខព្រះគាត់បានលុបចោលរូបព្រះមិនពិត ហើយគាត់ក៏បានបំផ្លាញរូបសំណាកដែលធ្វើពីពស់លង្ហិនរបស់លោកម៉ូសេដែរ។ ការកែទម្រង់បានចាប់ផ្តើមពីការស្គាល់បទបញ្ញត្តិទីមួយនៅចំពោះព្រះ។ ទីពីរ ទ្រង់បានអនុវត្តក្រិត្យវិន័យលោកម៉ូសេដោយផ្ទាល់។ ការកែទម្រង់មិនបញ្ឈប់ការបំផ្លាញរូបចម្លាក់ទេតែជាការវិលត្រឡប់ទៅរកព្រះនិងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់វិញ។ ទីបី នៅពេលដែលមនុស្សមិនស្តាប់តាមបញ្ញត្តិព្រះការរងទុក្ខគួរតែកើតមានដល់ពួកគេ។ ភាពរុងរឿងពិតប្រាកដមិនមែនជាការដែលរងទុក្ខទេតែត្រូវភ្លក់នូវព្រះគុណរបស់ព្រះដែលធ្វើការក្នុងគ្រាលំបាក។ នៅពេលដែលពួកជំនុំ ពេលបច្ចុប្បន្នធ្វើតាមគោលការណ៍នៃការផ្លាស់ប្តូរពួកគេអាចរីករាយនឹងព្រះគុណដ៏រុងរឿង។

១១.អំណាចនៃការអធិស្ថាន (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ១៩: ២០-៣៧)

តើការអធិស្ថានយំរបស់ហេសេគាទទួលបានយ៉ាងដូចម្តេចចំពោះព្រះ? ទីមួយព្រះបាន លឺ ពីការយំរបស់គាត់។ ព្រះបានស្តាប់ពាក្យចំអកឡឺយរបស់ឡាបីសា ហើយនិងការអង្វររបស់ហេសេគា។ ដូច្នេះព្រះជាម្ចាស់បានបង្រៀនយើងនៅពេលយើងអធិស្ថានដល់ព្រះដែលយើងមិនចាំបាច់បើកមាត់ដោយគ្មានការប្រុងប្រយ័ត្ន។ យើងត្រូវតែកាន់ជំហររឹងមាំលើព្រះជាជាងការនិយាយរបស់យើងពីព្រោះការអធិស្ថានគឺជាតង្វាយដែលព្រះគួរតែទទួលយក។ សូមឱ្យយើងកសាងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដោយផ្តល់ការអធិស្ថានពិតដល់ព្រះក្នុងចំណោមទុក្ខវេទនា។

១២.ការអធិស្ថានដ៏ស្មោះត្រង់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ២០: ១-១១)

តើព្រឹត្តិការណ៍ជំនឿអ្ងបីបានបង្ហាញអ្វីខ្លះនៅក្នុងជីវិតរបស់ហេសា? ទីមួយការរងទុក្ខនឹងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យគាត់។ ដោយសារតែហេតុការណ៍ទាំងអស់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះដ៏មានព្រះចេស្តាព្រះដ៏បរិសុទ្ធមាន ការបណ្តុះបណ្តាលនៅក្នុងភស្តុតាងនៃព្រះ។ ការកែទម្រង់ប្រទេសនិងការលុកលុយរបស់ជនជាតិអាសេរីរគឺមានច្រើនណាស់ប៉ុន្តែជំងឺផ្ទាល់ខ្លួនជាបញ្ហាធំ។ បន្ទាប់ពីយើងបានបកស្រាយបញ្ហាបច្ចុប្បន្នរបស់យើងយើងគួរតែថ្វាយទៅព្រះដើម្បីដោះស្រាយ។ ទីពីរ គាត់ជឿថាមានតែព្រះទេដែលជាអ្នកដោះស្រាយបញ្ហារបស់គាត់។ គាត់បានសួរអំពីការរស់រានរបស់គាត់ហើយបានសំរេចថាគាត់អធិស្ថានយ៉ាងស្មោះត្រង់ដល់ព្រះហើយរស់នៅចំពោះព្រះដោយចុះចូលក្នុងមួយជីវិតរបស់គាត់ដោយចងចាំពីភាពល្អពីអតីតកាលនិងសកម្មភាពប្រកបដោយមេត្តារបស់ព្រះ។ បន្ទាប់មកព្រះបានស្តាប់ការអង្វររបស់គាត់ហើយបានបន្តជីវិតរបស់គាត់អស់រយៈពេល ១៥ ឆ្នាំទៀត។ ចូរយើងស្រែករកព្រះអម្ចាស់នៅគ្រាលំបាក។

១៣. បន្ទាប់ពីយើងទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ២០: ១២-២១)

តើអត្ថបទបង្រៀនអ្វីខ្លះដែលថាដើម្បីគ្រប់គ្រងព្រះគុណរបស់ព្រះគឺសំខាន់ជាងការទទួលវា? ទីមួយ គាត់ត្រូវបានបរាជ័យដោយកាមិនស្តាប់។ នៅពេលគាត់បានជាសះស្បើយពីជំងឺមហារីកស្បែករបស់គាត់គាត់បានទទួលអំណោយជាច្រើនក្នុងចំណោមមនុស្សជាច្រើន។ បន្ទាប់មកគាត់បានបើកទ្វារបន្ទប់កំណប់ដើម្បីបង្ហាញពីមោទនភាពរបស់គាត់។ ដោយសារតែអំពើបាបទាំងអស់ចាប់ផ្តើមដោយអំនួតរបស់គាត់ ព្រះអម្ចាស់បានព្រមានថាដើម្បីឱ្យមនុស្សត្រូវបានធ្វើឱ្យអាប់អោនត្រូវបានព្រះស្អប់ (លូកា ៦:២៦) ។ ទីពីរគាត់បានអំពាវនាវឱ្យមានទុក្ខព្រួយ។ ខ ១៦-20២០ បង្ហាញថាគាត់បាត់បង់ការកោតខ្លាចព្រះ។ ទោះបីគាត់មានសេចក្តីសុខសាន្តនិងភាពស្មោះត្រង់ឥតឈប់ឈរក៏ដោយកូនប្រុសរបស់គាត់ម៉ាណាសេត្រូវបានព្រះដាក់ទណ្ឌកម្មយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ វាជាការសំខាន់ណាស់ដែលត្រូវទទួលការបណ្តុះបណ្តាលសម្រាប់សេចក្តីជំនឿនិងព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយព្រះជាម្ចាស់។ សូមព្យាយামគ្រប់គ្រងព្រះគុណនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ត។

១៤. បាបកម្មនៃឈាម (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ២១: ១-២៦)

ម៉ាណាសេបានហាមឃាត់ការកែទម្រង់សាសនាដែលបានចាប់ផ្តើមដោយឪពុករបស់គាត់ហេសេគាហើយត្រឡប់ទៅរកកន្លែងដើមវិញគឺការគោរពបូជារូបព្រះ។ ដំបូងគាត់បានដើរតាមរូបព្រះអាហាប់ ។ គាត់មិនបានធ្វើតាមចំណុចល្អ ៗ របស់ឪពុកគាត់ទេប៉ុន្តែបានរកឃើញអំពើបាបរបស់អ័ហាប់។ ដើម្បីគ្រប់គ្រងមរតកគឺសំខាន់ជាងការកាន់កាប់វា។ ទោះបីជាវាជាពេលវេលាសន្តិភាពក៏ដោយប្រសិនបើទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះនឹងត្រូវបំផ្លាញនោះបុព្វហេតុធំ ៗ នឹងកើតមានចំពោះយើង។ ទីពីរ គាត់បានបំផ្លាញបញ្ញាត្តិព្រះ។ គាត់ត្រូវបានគេធ្លាក់ចូលទៅក្នុងសាសនាដោយមើលងាយស្តង់ដារនិងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃជំនឿមុតមាំរបស់គាត់យ៉ាងខ្លាំង។ ទីបី គាត់មានទំនោរទៅរកស្ថានភាពពុករលួយសង្គមយ៉ាងខ្លាំង។ ដោយសារការមិនគោរពព្រះជាអ្នកបង្កើតអំពើទុច្ចរិតនោះភាពជាអ្នកដឹកនាំយូដាបានប្រព្រឹត្តអំពើពុករលួយយ៉ាងខ្លាំង។ នៅក្នុងពេលវេលាប្រកបដោយ ភាពសុខសាន្ត ដោយការធ្វើសញ្ជឹងគិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យើងត្រូវការពារពីអំពើបាបហើយរីករាយនឹងព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍។

១៥.កំណែទម្រង់លំអិត (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ២៣: ១-២០)

តើព្រះបានធ្វើកំណែទម្រង់អ្វីដែលគ្រប់គ្រងកំរិតទាបនិងខ្ពស់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រ? ដំបូងគាត់បានលុបរូបព្រះនិងអាសនៈទាំងអស់។ មានព្រះបាល ព្រះអាស្តារ៉ត្ថ ថ្ងៃនិងខែព្រះអាទិត្យព្រះចន្ទផ្កាយផ្កាយទាំងដប់ពីរព្រះបរមរាជវាំងម៉ូឡុកព្រះអាទិត្យអាសដារ៉ត្ថ (ស៊ីដូន) ហ្ជូស (ម៉ូអាប់) មីលខុម (អាំម៉ូន) និងកន្លែងខ្ពស់ ៗ និងផ្ទះរបស់រូបកូនក្មេង។ គាត់បានបំផ្លាញពួកគេ។ វាមានន័យថារាល់ការល្បួងឱ្យចាកចេញពីព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានដកចេញ។ ទីពីរគាត់បានបង្កើតអាសនៈ។ គាត់ដឹងថាការកែទម្រង់ពិតប្រាកដគឺត្រូវត្រឡប់ទៅរកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះវិញដោយជួសជុលទីសការៈនិងបង្រៀន

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដល់ប្រជាជន។ ជាប្រវត្តិសាស្ត្រដើម្បីបកប្រែព្រះគម្ពីរនិងបង្រៀនវាគឺត្រូវអនុវត្ត វានៅក្នុងជីវិត។

១៦. តយុទ្ធនឹងអំពើបាប (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ២៣: ៣១ - ២៤: ៧)

អំពើបាបមានន័យថារាល់សកម្មភាពដែលត្រូវវង្វេងបាត់និងឆ្លងកាត់ ទៅចំកណ្តាលដែលគ្មានគោលដៅដែលជាព្រះទ័យរបស់ព្រះ។ការត្រួតត្រានៅអេលីយ៉ា និងយូសៀ បន្ទាប់ពីជូសៀធ្វើឱ្យយើងដឹងពីភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃអំពើបាប។ ទីមួយតើអំពើបាបធ្ងន់ធ្ងរយ៉ាងដូចម្តេច? ដោយសារតែអំពើបាបរបស់ម៉ែនណាសេតបានជំរុញកំហឹងរបស់ព្រះវាបានបំផ្លាញការផ្លាស់ប្តូររបស់ចូសៀហើយវាបានធ្វើអោយពួកគេទទួលការលុកលុយពីអេហ្ស៊ីបនិងបាប៊ីឡូន។ អំពើបាបគឺវាអាក្រក់ណាស់។ ទីពីរ តើយើងប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងពួកគេដោយរបៀបណា? វាចាំបាច់ណាស់ក្នុងការយករូបចម្លាក់ដែលអាចមើលឃើញចេញមកប៉ុន្តែអ្វីដែលសំខាន់ជាងនេះទៀតគឺរក្សាបុណ្យរំលងនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ យើងត្រូវតែឃ្លាំមើលចរិតនៃការពុករលួយខាងសាច់ឈាមក្នុងដួងចិត្តរបស់យើងនៅពេលរដូវផ្តារីកលោតមក។ អ្នកដែលធ្វើតាមទស្សនៈរបស់ប៉ូលគាត់ថា «ខ្ញុំស្លាប់រាល់ថ្ងៃ»។ គឺជាមនុស្សនៃជ័យជំនះ។ នៅពេលដែលយើងព្យាយាមប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមជាជាងលោកីយនិងសាតាំង (លូកា ៩:២៣) ។

១៧.សោកនាដកម្មរបស់សេដេគា (ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ២៤: ៨-២៥: ៧)

យើងអាចរៀនពីសារៈសំខាន់នៃការគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈការបំផ្លាញស្រុកយូដា។ ទីមួយដោយសារលទ្ធផលនៃការគោរពប្រតិបត្តិរបស់គាត់ - ហ្សីឌាបានបាត់បង់ភ្នែកទាំងសងខាងហើយត្រូវបានគេចាប់ចូលក្នុងបាប៊ីឡូនដោយសារតែការចាកចេញពីព្រះ។ អ្នកណាដែលប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពិតជាទទួលបានពរ។ (យ៉ូន។ ១: ៧) យើងត្រូវការពារសេចក្តីស្លាប់ ខុសពីលោកស៊ីដាយដោយលោមត្រឡប់មកពីការមិនស្តាប់បង្គាប់។ ទីពីរ យើងត្រូវភ្ជាប់ជីវិតរបស់យើងលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ខទី ១៣ បានសម្តែងថា៖ គ្រប់ការទាំងអស់គួរតែសម្រេចដូចព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ យើងមិនរស់នៅដូចអ្វីដែលមើលឃើញទេតែរស់នៅដូចជារបស់ដែលមើលមិនឃើញរបស់ព្រះនិងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ដោយធ្វើតាមតម្លៃនៃនគររបស់ព្រះយោងទៅតាមការបើកសម្តែងរបស់ព្រះគម្ពីរ។ ដូចប៉ូលបានធ្វើ នៅពេលយើងចុះចូលនិង ព្រះអម្ចាស់និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ (កិច្ចការ ២០: ២៣) ទីបំផុតយើងអាចសារភាពថាខ្ញុំបានបញ្ចប់ផ្លូវដែលខ្ញុំគួរតែរត់។ (ធីម៉ូថេទី ២ ៤: ៧)។

១៨. លទ្ធផលនៃអំពើបាប **(ពង្សាវតារក្សត្រទី ២ ២៥: ៨-30)**

ព្រះបានអនុញ្ញាតឲមានភាពច្របូលច្របល់មានឡើងក្នុងប្រាសាទ និងព្រះវិហារបរិសុទ្ធត្រូវបានដុតបំផ្លាញឧបករណ៍នៃទីសក្តារៈបានលួចដោយបាប៊ីឡូន។ ពីនេះទៅរដ្ឋដូចជាបាត់បង់ភាព

ប្រៃ ដែលយើងគួរតែរៀនពីវា។ ទីមួយ ដោយសារតែការមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះរបស់ពួកគេ ពួកគេបានឃុំទុកដោយសេចក្តីអៀនខ្មាស់(១២,២១-២៥) ភាពភាន់ច្រលំដែលអ៊ីស្រាអែលបានសំលាប់កាឌនហើយរត់ទៅស្រុកអេស៊ីប បានបង្ហាញពីការមិនស្តាបើបង្គាប់នាំជាបញ្ហាដល់គាត់។ យ៉ូយ៉ាគីនជាស្តេចដែលបាត់បង់ប្រជាជាតិរបស់គាត់ ហើយព្យាបាលអស់៣៧ឆ្នាំ ដូចជាស្តេច(២៧-២៨) ដូចជាពន្លកដុះចេញនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះ នៅក្នុងទឹកដីសន្យា បន្តិចម្តងៗ។ទោះបីពិភពលោករបស់យើងធ្លាក់ចុះទៅក្នុងភាពច្របូលច្របល់ នឹងការរឹតវរព្រះនឹងបំពេញសំរេចឡើងវិញ។

ប្រវិត្តសាស្ត្រពីខគម្ពីរនៃការប្រោសលោះ - ពង្សាវតារក្សត្រទី១, ២

១. មូលហេតុនៃការបន្ទាសខ្លួន (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១:៥) ខណៈនោះ អ៊ីនីយ៉ាជាបុត្រនៃនាងហាគីតក៏លើកខ្លួនឡើង ដោយពាក្យថា យើងនឹងធ្វើជា ស្តេច ដូច្នេះទ្រង់ក៏ត្រៀមរទេះចំបាំង និងពួកពលសេះ ព្រមទាំងមនុស្ស៥០នាក់ឲរត់នាំមុខទ្រង់។

២. សូមប្រាជ្ញាមកពីព្រះវិញ្ញាណ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១:១៣) សូមចូលទៅគាល់ស្តេចដាវីឌទូលទ្រង់ថា បពិត្រព្រះករុណាជាព្រះអម្ចាស់ តើទ្រង់មិនបានស្បថនឹងខ្ញុំម្ចាស់ ជាបាវបំរើទ្រង់ថា ត្រូវឲសាឡូម៉ូនជាកូនឯង សោយរជ្ជក្រោយអញជាពិត ក៏ត្រូវអង្គុយលើបល្ល័ងអញនោះទេឬអី ហេតុអ្វីបានជាអ័ដូនីយ៉ាសោយរាជ្យវិញ។

៣. សាឡូម៉ូនគ្រងរាជ្ય (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១:៣៧) សូមឲព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់សណ្ឋិតនៅជាមួយនឹង

សាឡូម៉ូន ដូចជាបានសណ្ឋិតនៅជាមួយនឹងព្រះករុណាជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំ ហើយប្រោសឲរាជ្យទ្រង់បានវិសេសជាងរជ្ជរបស់ព្រះករុណា ជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំទៅទៀតផង។

៤. ស្តេចដែលព្រះបង្កើតឲមាន (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១:៥២) នោះសាឡូម៉ូនមានព្រះបន្ទូលថា បើវានឹងសំដែងខ្លួនថាជាមនុស្សគួរគប្បី នោះសូម្បីសក់ក្បាល១សរសៃរបស់វា ក៏មិនធ្លាក់ដល់ដីផង តែបើសិនជាប្រទះឃើញមានសេចក្តីទុច្ចរិតអ្វី នោះនឹងត្រូវស្លាប់វិញ។

៥. អាថ៌កំបាំងនៃភាពរុងរឿង (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ២:៣) ចូររក្សាបញ្ញើរបស់ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯង ដើម្បីប្រព្រឹត្តតាមអស់ទាំង ផ្លូវរបស់ទ្រង់ ព្រមទាំងកាន់តាមសេចក្តីបង្គាប់ នឹងក្រឹត្យក្រម ហើយនឹងសេចក្តីបន្ទាល់របស់ទ្រង់ តាមសេចក្តីដែលបានកត់ទុកហើយ ក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់ម៉ូសេ

ប្រយោជន៏ឲឯងបានប្រព្រឹត្តដោយប្រាជ្ញាក្នុងគ្រប់ទាំងការដែលឯងធ្វើ ហើយនៅកន្លែងណាដែលឯងទៅ។

៦. តាមរយៈ សាច់ឈាម (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ២:២៣) ដូច្នេះលោកសួរថា ហេតុអ្វីបានជាឯងប្រព្រឹត្ត អំពើយ៉ាងនេះ ដ្បិតអញបានឮបណ្តាជននិយាយពីអំពើអាក្រក់របស់ឯងនេះ។

៧. ចុងក្រោយនៃ សាច់ឈាម (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ២:៣១) មើលនឹងមានគ្រាមកដល់ នោះអញនឹងកាត់អំណាចរបស់ឯងចេញ ព្រមទាំអំណាចនៃពួកវង្សអយ្យកោឯងដែរ រហូតដល់គ្មានមនុស្សចាស់នៅជំនួរវង្សឯងឡើយ។

៨. ការប្រែចិត្ត (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ២:៤៥) តែស្តេចសាឡូម៉ូនបានពរ ហើយរាជ្យរបស់ដាវីឌនឹងបានតាំងនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ាដរាបទៅ។

៩. ចូរធ្វើការជាមួយប្រាជ្ញារបស់ព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ៣:២៨) ឯអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់គ្នា ក៏ឮពីបែបដែលស្តេចវិនិច្ឆ័យរឿងនោះ ហើយគេមានចិត្តកោតខ្លាចដល់ទ្រង់ដោយយល់ឃើញថា ប្រាជ្ញានៃព្រះបានសណ្ឋិតនៅក្នុងទ្រង់សំរាប់នឹងសំរេចសេចក្តីយុត្តិធម៌។

១០. ស្រមោលនៃនរគរបស់ព្រះ **(ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ៤:៣៣)** ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលពីដើមឈើទាំងពួង ចាប់តាំងពីដើមតាត្រៅដែលនៅលើភ្នំល្បាណូន រហូតដល់ដើមហ៊ីសុបដែលដុះលើកំផែង ក៏មានព្រះបន្ទូលពីសត្វផ្សេងៗ សត្វស្លាប សត្វលូនវារ ហើយនឹងត្រីផង។

១១. សេចក្តីស្មោះត្រង់របស់សាឡូម៉ូន (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ៥:១២) ហើយសាឡូម៉ូនក៏ថ្វាយស្រូវភោជ្ជសាលី ២មឺនរង្វាល់ ដល់ហ៊ីរ៉ាម ទុកជាស្បៀងអាហារនៃពួកដំណាក់ទ្រង់ និងប្រេងសំរាំង ២០រង្វាល់ គឺយ៉ាងនោះដែលសាឡូម៉ូនបញ្ជូនទៅហ៊ីរ៉ាមរាល់ៗតែឆ្នាំ។

១២. តើអ្វីទៅជាប្រាសាទ? (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ៦:១២) ឯព្រះវិហារដែលឯងកំពុងតែស្អាងនេះ បើឯងនឹងប្រព្រឹត្តតាមបញ្ញត្តរបស់អញ ហើយសំរេចតាមសេចក្តីយុត្តិធម៌ ព្រមទាំងរក្សាសេចក្តីបង្គាប់របស់អញទាំងប៉ុន្មាន ដើម្បីនឹងប្រព្រឹត្តតាម នោះអញនឹងសំរេចដល់ឯងតាមពាក្យដែលអញបានសន្យានឹងដាវីឌជាឪពុកឯង។

១៣. ជម្រកតុបតែង (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ៦:៣៨) រួចដល់ឆ្នាំ១១ ខែកត្តិកគឺជាខែទី៨ គេបានស្អាតព្រះវិហាររួចជាស្រេចសព្វគ្រប់ តាមផែនទីគ្រប់ជំពូក ដូច្នេះទ្រង់ស្អាងព្រះវិហារនោះអស់៧ឆ្នាំទើប

បានហើយ។

១៤. ជីវិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ៧:១) សាឡូម៉ូនទ្រង់ក៏សង់ដំណាក់របស់ទ្រង់ ក្នុងរវាងអស់១៣ឆ្នាំ ទើបបានសំរេចទាំងអស់។

១៥. ១៥. ភាពពិតនៃឧបករណ៍ជម្រក (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ៧:២១) គាត់ក៏លើកសសរទាំង២នោះ បញ្ឈរឡើង នៅត្រង់ជ្រាំងសាចនៃព្រះវិហារ កាលគាត់បានលើកសសរខាងស្តាំឡើង

នោះក៏ឲឈ្មោះថាយ៉ាគិនរួចកាលគាត់លើកសសរខាងឆ្វេងឡើងនោះក៏ឲឈ្មោះថា ប៉ូអ្ងស។

១៦. ភាពពិតនៃឧបករណ៍ជម្រក (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ៧:៥១) ដូច្នេះអស់ទាំងប្រដាប់ទាំងប៉ុន្មានដែលស្តេចសាឡូម៉ូនបានធ្វើសំរាប់ព្រះវិហារនៃព្រះយេហូវ៉ា នោះបានធ្វើរួចជាស្រេចហើយ ទ្រង់ក៏នាំយករបស់ទាំងប៉ុន្មានដែលដាវីឌជាបិតាទ្រង់បានថ្វាយចូលមកដែរ គឺប្រាក់ មាស និងគ្រឿង

ប្រដាប់ទាំងអស់ក៏ដាក់ទុកនៅក្នុងឃ្លាំងនៃព្រះវិហារព្រះយេហូវ៉ា។

១៧. ការដឹកនាំនៃឧបករណ៍ជម្រក (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ៨: ១១) ដល់ម្លេះបានជាពួកសង្ឆ្ឍយរធ្វើការពុំបានដោយព្រោះពពកនោះដ្ឋិតសិរីល្អនៃព្រះយេហូវ៉ាបាននៅពេញព្រះវិហារនៃព្រះអង្គហើយ

១៨. សេរីភាពក្នុងជំនឿ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ៩:៩) នោះគេនឹងឆ្លើយឡើងថា គឺពីព្រោះគេបានបោះបង់ចោលព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃគេ ដែរទ្រង់បាននាំពួកអយ្យកោគេ ចេញពីស្រុកអេស៊ីព្ទមក ហើយគេបានទៅភ្ជាប់ខ្លួននឹងព្រះដទៃ ព្រមទាំងថ្វាយបង្គំហើយគោរពប្រតិបត្តិតាម គឺហេតុនោះបានជាព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បាននាំគ្រប់ទាំងសេចក្តីអាក្រក់នេះមកលើគេ។

១៩. ភាពលោភលន់របស់មនុស្ស (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ៩:២៥) មាន៣ដងក្នុង១ឆ្នាំ ដែលសាឡូម៉ូនទ្រង់ថ្វាយតង្វាយដុត និងតង្វាយមេត្រី នៅលើអាសនាដែលទ្រង់បានស្អាងថ្វាយព្រះយេហូវ៉ា ព្រមទាំងដុតកំញានថ្វាយនៅលើអសនាដែល នៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ាផង គឺយ៉ាងនោះដែលទ្រង់បានស្អាងព្រះវិហាររួចជាស្រេច។

២០. សេចក្តីជំនឿដែលអាចគ្រប់គ្រងភាពរីកចំរើន (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១០:២៤) ហើយប្រជាជនក្នុងលោកទាំងមូលគេរកចង់ចូលទៅគាល់ស្តេចសាឡូម៉ូន ដើម្បីនឹងស្តាប់ប្រាជ្ញាទ្រង់ ដែលព្រះបានដាក់នៅក្នុងព្រះទ័យ។

២១. ការសំរេចសេចក្ដីជំនឿ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១១:៧) នៅគ្រានោះសាឡូម៉ូនទ្រង់ក៏ធ្វើកន្លែងសំរាប់ថ្វាយបង្គំដល់ព្រះកេម៉ូស ជាសេចក្ដីគួរខ្ពើមដល់ពួកអ៊ូអាប់នៅលើទីខ្ពស់១ ដែលជាភ្នំនៅទល់មុខទីក្រុងយេរូសាឡិម និងសំរាប់ព្រះម៉ូឡុក ជាសេចក្ដីគួរខ្ពើមរបស់ពួកកូនចៅអាំម៉ូដែរ។

២២. ដៃដែលដឹកនាំដោយការប្រាសលោះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១១:២៣) ព្រះក៏បណ្ដាឲមានអ្នកតតាំងនឹងទ្រង់ម្នាក់ទៀត គឺឈ្មោះអេសាន ជាកូនអេលីយ៉ាដា ជាអ្នកដែលបានរត់ពីហាដា-អេស៊ីរ ជាស្ដេចសូបាចៅហ្វាយរបស់ខ្លួន។

២៣. អំពើបាបរបស់អេហូបោម (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៤:១៥) ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ានឹងវាយពួកអ៊ីស្រាអែល ដូចជាដើមបបុសដែលញ័រនៅក្នុងទឹក ហើយទ្រង់នឹងរំលើងពួកអ៊ីស្រាអែល ចេញពីទឹកដីនេះ ដែលទ្រង់បានប្រទានដល់ពួកអយ្យកោគេ ក៏នឹងកំចាត់កំចាយទាំងរូបព្រះសំរាប់ខ្លួន ដែលបណ្ដាលឲព្រះយេហូវ៉ាមានសេចក្ដីក្រោធ។

២៤. ភាពចាំបាច់របស់ពួកកំនែទំរង់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៥:១៤) តែឯទីខ្ពស់ទាំងប៉ុន្មាន នោះមិនបានបំបាត់ចេញទេ ប៉ុន្តែទ្រង់មានព្រះទ័យស្មោះត្រង់ ដល់ព្រះយេហូវ៉ា រហូតដល់អស់ព្រះជន្ម។

២៥. គោរពការឡើងកំដៅ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៥: ២៦) ទ្រង់ប្រព្រឹត្តអំពើដ៏លាមកអាក្រក់ នៅព្រះនេត្រព្រះយេហូវ៉ា ហើយប្រតិបត្តិតាមផ្លូវ និងតាមអំពើបាបរបសៀ្ចព្រះវរបិតា ជាការដែលនាំឲពួកអ៊ីស្រាអែលធ្វើបាបដែរ។

២៦. ការគេចចេញពីការចរចរណ៍ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៦:៧) ឯព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ា នោះបានសំដែងមក ទាស់នឹងប្ផាសា ហើយនឹងព្រះរាជវង្ស ទ្រង់ដោយសារហោរាយេហ៊ូវ ជាកូនហាណានីគឺ ដោយព្រោះការដ៏លាមកអាក្រក់ទាំងប៉ុន្មាន ដែលទ្រង់បានប្រព្រឹត្តនៅព្រះនេត្រព្រះយេហូវ៉ា ជាការដែលបណ្ដាលឲទ្រង់ក្រោធដោយសារអំពើដែលបានធ្វើ ដោយប្រព្រឹត្តដូចជាព្រះវង្សាយេរូបោម នោះហើយដោយសារព្រោះទ្រង់បានប្រហារជីវិតគេថែមទៀត។

២៧. ចូរយកឈ្នះភាពអាត្មានិយម (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៦:៣០) អ៊ីហាប់ ជាបុត្រអ៊ីរ៉ី ទ្រង់ប្រព្រឹត្តលាមកអាក្រក់នៅព្រះនេត្រព្រះយេហូវ៉ា លើសជាងអសៀ្ចអ្នកណាដែលនៅមុនទ្រង់ទៅទៀត។

២៨. ការការពារនៃព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៧:៣) ចូរចេញពីទីនេះ បែរទៅខាងកើត ហើយពួនខ្លួននៅឯជ្រោះកេរីត ដែលនៅប្រទល់មុខនឹងទន្លេដាន់ទៅ។

២៩. ភស្តុតាងដែលបង្ហាញថាទ្រង់ជាព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៧:២៤) នាងនិយាយឡើងថា ឥឡូវ

នេះខ្ញុំដឹងហើយថាលោកជាអ្នកសំណប់របស់ព្រះពិត ហើយថាព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ាដែលនៅមាត់លោកនោះជាសេចក្តីមែន។

៣០. ផ្លូវដែលយកឈ្នះបញ្ហាខាងផ្លូវចិត្ត (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៨:៣) ចំណែកអហ៊ាបទ្រង់ហៅអូបាឌ ជាឧកញ៉ាវាំងមករឯអូបាឌនេះ លោកកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាណាស់។

៣១. ចម្លើយជាភ្លើង (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៨:២៤) ហើយចូរឲអ្នករាល់គ្នាអំពាវនាវដល់ព្រះនាមព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ ឯក៏ខ្ញុំនឹងអំពាវនាវដល់ព្រះនាមព្រះយេហូវ៉ាវិញ បើព្រះណាឆ្លើយមកដោយសារភ្លើង នោះចូរឲរាប់ព្រះនោះទុកជាព្រះពិតចុះ ពួកបណ្តាជនទាំងឡាយក៏ឆ្លើយឡើងថាស្រួលហើយ។

៣២. ប្រាជ្ញានៃព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៨:៣០) បន្ទាប់នោះអេលីយ៉ាមានប្រសាសន៍ទៅបណ្តាជនថា សូមចូលមកជិតខ្ញុំវិញ ជនទាំងឡាយក៏អែបចូលមកជិតលោករួចលោកជួសជុសអាសនានៃព្រះយេហូវ៉ាដែលរំលំហើយ។

៣៣. ការលួងលោមមកពីព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៩:៥) លោកក៏ប្រះខ្លួនដេកលក់នៅក្រោមដើមដង្គោនោះទៅ នោះមានទេវតាមកដាស់លោកប្រាប់ថា ចូរក្រោកឡើងបរិភោគសិន។

៣៤. ជីវិតដែលរស់នៅសំរាប់បេសកម្ម (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ១៩:១២) បន្ទាប់ពីការកក្រើកដីនោះមក នោះមានភ្លើងឆេះតែព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មិនមែនគង់នៅក្នុងភ្លើងទេ ក្រោយពីភ្លើងនោះមកមានឮ

សំឡេងតូចរហៀងៗ។

៣៥. ចូរបង្កើតនគរសំរាប់ព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ២០:១៣) ខណៈនោះមានហោរាម្នាក់ចូលទៅគាល់អ័ហាប់ ជាស្តេចអ៊ីស្រាអែល ទូលថាព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា តើឃើញហ្វូងទ័ពធំនេះឬទេ មើលនៅថ្ងៃនេះអញនឹងប្រគល់គេមកក្នុងកណ្តាប់បើដៃឯងហើយ នោះឯងនឹងដឹងអញនេះជាព្រះយេហូវ៉ាពិត។

៣៦. មនុស្សម្នាក់ដែលដឹកនាំយើង (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ២០:២៣) ឯពួកជំនិតខាងស្តេចស៊ីរីគេទូលស្តេចរបស់ខ្លួនថាព្រះរបស់គេជាព្រះនៃភ្នំ បានជាម្តងនេះគេពូកែជាងយើងរាល់គ្នា ដូច្នេះសូមយើងរាល់គ្នាតនឹងគេនៅស្រុកវាលចុះ នោះប្រាកដជាយើងនឹងបានពូកែជាងគេវិញ។

៣៧. ភាពមិនសប្បាយនៃអ័ហាប់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ២០:៤២) គាត់ក៏ទូលដល់ស្តេចថា ព្រះយេហូវ៉ាតទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះហើយថា ដោយព្រោះឯងបានលែងមនុស្សឲ្យចេញពីដៃឯង ដែលអញបានកាត់ទោសថា ត្រូវវិនាសនោះត្រូវយកជីវិតឯងជំនួសវាវិញ ហើយរាស្ត្រឯងជំនួសរាស្ត្រវា។

៣៨. ការវិនិច្ឆ័យការពិតឬការមិនពិត (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ២២:១២) ហើយពួកហោរាទាំងអស់ក៏ទាយដូច្នោះដែរថា សូមយាងឡើងទៅឯរ៉ាម៉ូត- កាឡាតហើយមានជ័យជំនះចុះ ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងប្រគល់ក្រុងនោះមកក្នុងកណ្តាប់ព្រះហស្តនៃព្រះករុណាហើយ។

៣៩. វិញ្ញាណភូតកុហក (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ២២:២៣) ដូច្នេះមើល ឥឡូវនេះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ដាក់

វិញ្ញាណភូតកុហកនៅក្នុងមាត់នៃពួកហោរារបស់ព្រះករុណាទាំងនេះ ហើយព្រះយេហូវ៉ាបានមានព្រះបន្ទូលពីសេចក្តីអន្តរាយ ដែលនឹងកើតដល់ព្រះករុណាវិញ។

៤០.ចូររស់នៅជាមួយព្រះបន្ទូល (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ២២:៣៨) គេលាងព្រះរាជរថនៅត្រង់ស្រះទឹកនៃក្រុងសាម៉ារី ហើយមានឆ្កែលិទ្ធឈាម(រីឯនៅទីនោះពួកស្រីសំផឹងតែងងូតទឹក) តាមសេចក្តីដែលព្រះយេហូវ៉ាបានមានបន្ទូលទុក។

៤១. មេរៀនតាមរយៈយ៉ូសាផាត (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ ២២:២៥) មីកាយ៉ាឆ្លើយថា ចាំមើលនៅថ្ងៃនេះ ឯងនឹងបានឃើញ ក្នុងកាលដែលឯងរត់ទៅពួននៅក្នុងបន្ទប់ខាងក្នុង។

II. ស្តេចទីពីរ

១. ទូលបង្គាទៅកាន់ព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ១:៤) ហេតុនោះ ឥឡូវនេះ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលដូច្នេះថា ឯងនឹងមិនចុះពីដំណោក ដែលឯងបានឡើងទៅនោះបានឡើយ គឺនឹងត្រូវស្លាប់ជាពិត រួចអេលីយ៉ាក៏ចេញបាត់ទៅ។

២. មនុស្សរបស់ព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ១:៧) ទ្រង់មានបន្ទូលសួរគេថា មនុស្សដែលឡើងមកជួបឯងរាល់គ្នាពោលសេចក្តីទាំងនេះ តើបែបយ៉ាងណា។

៣. ចូរអោយមកខ្ញុំនៅការបំផុសគំនិត (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ២:៩) កាលបានឆ្លងទៅផុតហើយ នោះអេលីយ៉ាប្រាប់អេលីសេថា ចូរអោយឯងសូមអ្វីៗដែលចង់ឲអញធ្វើសំរាប់ឯង ក្នុងពេលមុនដែលព្រះបានលើកអញឡើងពីឯងទៅ អេលីសេឆ្លើយថា សូមឲវិញ្ញាណារបស់លោកបានសណ្ឋិតលើខ្ញុំដល់ទៅ២ភាគផង។

៤. មនុស្សដែលរស់នៅក្នុងការបំផុសគំនិត (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ២:១៤) ហើយក៏មានក្រមារបស់

អេលីយ៉ា ដែលជ្រុះមកពីលោកនោះទៅវាយទឹក ដោយពាក្យថា តើព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃអេលីយ៉ា

ទ្រង់គង់នៅឯណា កាលបានវាយទឹកហើយនោះទឹកក៏ញែកចេញពីគ្នា ហើយអេលីសេឆ្លងផុតទៅ។

៥. ផ្លូវនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ៣:១៧) ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ឯងរាល់គ្នានឹងមិនឃើញខ្យល់បក់ ឬភ្លៀងធ្លាក់ឡើយ តែច្រកភ្នំនេះនឹងមានទឹកពេញ ព្រមទាំងហ្វូងសត្វនិងសត្វជំនិះរបស់ឯងរាល់គ្នាផង។

៦. វិធីនៃការរឹកហាត់របស់ព្រះ (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ៤:៣៤) រួចលោឡើងទៅពោបលើកូននោះ ដាក់មាត់លោកទល់នឹងមាត់វា ភ្នែកទល់នឹងភ្នែក ហើយដៃនៅលើដៃដែរ ក៏សន្ធឹងខ្លួនលើវា រួចសាច់កូននោះក៏ក្តៅឧណ្ហាឡើង។

៧. ដំណើរការព្យាបាល (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ៥:១៤) ដូច្នេះលោកក៏ចុះទៅមុជទឹកក្នុងទន្លេយ័រដាន់អស់៧ដង តាមពាក្យនៃអ្នកសំណប់របស់ព្រះ នោះសាច់របស់លោកក៏ដុះឡើងជាថ្មី ដូចជាសាច់របស់កូនក្មេង ហើយលោកបានជាស្អាត។

៨. ច្បាប់ដើម្បីការពារព្រះគុណ (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ៥:២៧) ហេតុនោះរោគឃ្លង់របស់ណាម៉ាន់នឹងនៅជាប់នឹងឯងជារៀងរាបដរាបទៅ ដូច្នេះគាត់ក៏ចេញពីមុខលោកទៅ កើតមានរោគឃ្លង់សដូច

ហិមៈតែម្តង។

៩. អំណាចខាងវិញ្ញាណ (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ៨:១០) អេលីសេក៏តបថា ចូរទៅទូលទ្រង់វិញថា នឹងបានជាៗពិត ប៉ុន្តែព្រះយេហូវ៉ាបានសំដែងឲខ្ញុំដឹងជាក់ថា ទ្រង់ត្រូវស្លាប់ជាប្រាកដវិញ។

១០. ចង្កៀងរបស់ព្រះយេហូវ៉ា (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ៨:១៩) ប៉ុន្តែព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មិនសព្ធ

ព្រះហឫទ័យនឹងបំផ្លាញពួកយូដាទេ ដោយយល់ដល់ដាវីឌជាអ្នកបំរើទ្រង់ ដូចជាបានសន្យាដល់

ទ្រង់ថានឹងប្រោសប្រទានឲទ្រង់មានចង្កៀង១ភ្លឺសំរាប់ពួកជំនួរវង្សរបស់ទ្រង់តទៅ។

១១. ចូររស់នៅដូចជាមនុស្សខាងវិញ្ញាណ (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ៩:៣៣) ដូច្នេះលោកបង្គាប់គេថា ចូរបោះវាចុះមក នោះគេក៏បោះទំលាក់យេសិបិលចុះមក ហើយឈាមខ្លះក៏ខ្ទាតទៅប្រឡាក់នឹងជញ្ជាំង

និងសេះ រួចលោកឲសេះជាន់ឈ្លី។

១២. ការបរាជ័យនៃកំណែទំរង់របស់យេហ៊ូវ (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ១០:១៧) កាលបានដល់ក្រុង

សាម៉ារីហើយ នោះលោកក៏វាយសំឡាប់អស់អ្នក ដែលសល់នៅក្នុងជំនួរវង្សអ័ហាប់ក្នុងក្រុងសាម៉ារី

ដរាបដល់បានបំផ្លាញជំនួរវង្សនៃទ្រង់អស់រលីងទៅ តាមព្រះបន្ទូលដែលព្រះយេហូវ៉ាបានមានព្រះ

បន្ទូលនឹងអេលីយ៉ា។

១៣. កំណែទំរង់របស់យេហូដាវ (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ១១:២០) ដូច្នេះពួកបណ្ដាជនទាំងឡាយនៅ
ក្នុងស្រុក គេរីករាយសប្បាយឡើងទាំងអស់គ្នា ហើយទីក្រុងក៏មានសេចក្ដីសុខសាន្តត្រាណឯអ័ថា
លា គេបានធ្វើគុតព្រះនាងដោយដាវនៅត្រង់ដំណាក់ស្ដេចទៅ។

១៤. ការបង្រៀននៅក្នុងជីវិតយ៉ូអាស (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ១២:៧) ដូច្នេះស្ដេចយ៉ូអាសទ្រង់ហៅយេ
ហូយ៉ាដាដ៏ជាសង្ឆ និងពួកសង្ឆឯទៀតមកសួរថា ហេតុអ្វីបានជាមិនបានជួសជុលកន្លែងបាក់បែក
ក្នុងព្រះវិហារដូច្នេះ ឥឡូវនេះមិនត្រូវ ឲយកប្រាក់ពីពួកអ្នកដែលស្គាល់ទៀតទេ គឺត្រូវប្រគល់ប្រាក់
នោះទៅ សំរាប់ជួសជុលកន្លែងបាក់បែកក្នុងព្រះវិហារវិញ។

១៦. ជីវិតដែលស្មោះត្រង់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ១៣:១១) ទ្រង់ប្រព្រឹត្តអំពើដ៏លាមកអាក្រក់ នៅ
ព្រះនេត្រព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់មិនបានវៀរបង់លែងប្រព្រឹត្ត តាមអស់ទាំងអំពើបាប របស់យេរ៉ូបោមជា
កូននេបាតដែលបាននាំឲពួកអ៊ីស្រាអែលធ្វើបាបតាមនោះទេគឺទ្រង់បានប្រព្រឹត្តតាមអំពើទាំងនោះ

វិញ។

១៧. ទំនាយរបស់អេលីយ៉ា (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ១៣:២១) ហើយកាលមនុស្សកំពុងតែកប់ខ្មោច
របស់មនុស្សម្នាក់ នោះក៏ឃើញពួកកង១ រួចគេបោះខ្មោចនោះ ទៅក្នុងផ្នូររបស់អេលីសេ កាលខ្មោច
នោះបានប៉ះនឹងឆ្អឹងអេលីសេហើយ ស្រាប់តែរស់ឡើងវិញ រួចក្រោកឈរឡើង។

១៨. យុត្តិធម៌គឺនៅរស់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ១៣:២៣) ប៉ុន្តែព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ មានព្រះហឫ

ទ័យសប្បុរសដល់គេ ក៏មានសេចក្តីមេត្តាករុណា ហើយយល់ដល់គេ ដោយព្រោះសេចក្តីសញ្ញា ដែលទ្រង់តាំងនឹងអ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប ទ្រង់មិនសព្វព្រះហឫទ័យនិងបំផ្លាញគេទេ ហើយ លុះដល់វេលានោះទ្រង់ក៏មិនបោះបង់ចោលគេចេញពីចំពោះទ្រង់នៅឡើយដែរ។

១៩. អ្វីដែលព្រះបានទតឃើញ (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ១៥:២៧) នៅឆ្នាំទី៥២ ក្នុងរាជ្យអ័សារា ស្តេច

យូដានោះពេកា ជាកូនរេម៉ាលាក៏ចាប់តាំងសោយរាជ្យលើពួកអ៊ីស្រាអែល នៅក្រុងសាម៉ារីហើយ ទ្រង់សោយរាជ្យបាន២០ឆ្នាំ។

១៥. វិធីដើម្បីយកឈ្នះខ្មាំងសត្រូវ (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ១៨:៣៦) ប៉ុន្តែពួកបណ្តាជន គេនៅតែស្ងៀម ឥតឆ្លើយអ្វីសោះ ដ្បិតស្តេចទ្រង់បានហាមថា កុំឲឆ្លើយទៅគេឡើយ។

១៦. ការព្រមានរបស់ Syncretic(ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ១៧:៣១) ពួកក្រុងអាវ៉ា គេធ្វើព្រះនីហាសនឹង ព្រះថើថាក ហើយពួកសេផាវែម គេដុតកូនរបស់គេក្នុងភ្លើង ថ្វាយព្រះអឌ្រាម៉ាលេក នឹងព្រះអ័ណា ម៉ាលេក ជាព្រះរបស់ពួកសេផាវែមនោះ។

១៧. អំណាចនៃការអធិស្ថាន (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ១៩:២១) នេះជាព្រះបន្ទូលដែលព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ មានព្រះបន្ទូលពីដំណើរស្តេចនោះគឺ នាងនក្រមុំនៃក្រុងស៊ីយ៉ូនបានស្ពប់ខ្ពើមដល់ឯង ហើយបាន មើលងាយដល់ឯង កូនស្រីនៃក្រុងយេរូសាឡិមបានគ្រវីក្បាលដល់ឯង។

១៨. អំណាចនៃការអធិស្ថាន (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ២០:៧) អេសាយក៏ទូលថា សូមយកផ្លែល្វា១ផែន មក នោះគេក៏យកមកបិទលើបូសនោះ រួចទ្រង់បានជាឡើង។

១៩. ការគ្រប់គ្រងនៃព្រះគុណ (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ២០:១៩) ហេសេគាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅអេ សាយថា ព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ាដែលបានថានោះជាល្អហើយ រួចមានព្រះបន្ទូលទៀតថា បើមាន សេចក្តីសុខសាន្ត និងសេចក្តីពិតនៅក្នុងគ្រាយើងនេះ តើមិនមែនជាការល្អទេឬ។

២០. អំពើបាបរបស់ម៉ាន៉ាសេ (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ២១:៣) ដ្បិតទ្រង់បានស្អាងអស់ទាំងទីខ្ពស់ ដែល ហេសេគា ជាព្រះបិតាទ្រង់ បានបំផ្លាញចេញនោះឡើងវិញ ក៏ដំឡើងអាសនាថ្វាយព្រះបាល ហើយ ធ្វើរូបព្រះដូចជាអ័ហាប់ ជាស្តេចអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើដែរ ព្រមទាំងថ្វាយបង្គំហើយគោរពប្រតិបត្តិតាម

អស់ទាំងពួកពលបរិវានៅលើមេឃផង។

២១.ការផ្លាស់ប្តូរលម្អិត (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ២៣:៣) ស្តេចទ្រង់ឈរនៅលើទីថ្កល់ ចុះសញ្ញានឹងព្រះ

យេហូវ៉ាឲបានដើរតាមព្រះយេហូវ៉ា ហើយកាន់តាមក្រឹត្យក្រមនិងសេចក្តីបន្ទាល់ ហើយនិងបញ្ញត្ត របស់ទ្រង់ទាំងប៉ុន្មាន អស់អំពីចត្តិហើយអស់អំពីព្រលឹងទ្រង់ ដើម្បីនឹងសំរេចតាមអស់ទាំងពាក្យនៃ សញ្ញាដែលកត់ទុកនៅក្នុងគម្ពីរនេះ ហើយបណ្តាជនទាំងឡាយ គេក៏យល់ព្រមតាមដែរ។

២២. ចូលតយុទ្ធនឹងអំពើបាប (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ២៣:២៧) ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មិនបានអន់ថយ ពីសេ ចក្តីក្រោធដ៏ជាខ្លាំង ដែលទ្រង់កើតមានដល់ពួកយូដា ដោយព្រោះអស់ទាំងសេចក្តីចាក់រុក ដែលម៉ា ន៉ាសេបានប្រព្រឹត្តនឹងទ្រង់នោះឡើយ។

២៣. លទ្ធផលនៃអំពើបាប (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ២០:១១) ដូច្នេះ ហោរាអេសាយលោកអំពាវដល់ព្រះ យេហូវ៉ា ហើយទ្រង់ក៏ធ្វើឲស្រមោលដែលបានជ្រេទៅ នៅនាឡិកាថ្ងៃរបស់ស្តេចអ័ហាស បានថយ មកក្រោយវិញ១០ចុច។